

Vážení diváci, rádi se s vámi setkáváme na dalším ročníku naší divadelní přehlídky. Pro letošek si pro vás Vosk(n)oviny připravily jak klasické rubriky týkající se zhlédnutých představení a soutěž pro pozorné diváky, tak novinku na téma pověry. Důvod je nasnadě – přehlídka začíná v pátek třináctého – a my věříme, že to na průběh přehlídky nebude mít vliv. Pojďme to společně ověřit v praxi.

Rozhovor s Mgr. Vladimírem Dvořákem, starostou města Sázava

Divadelní přehlídku Voskovcova Sázava již osmým rokem doprovází náš přehledkový plátek. Jeho jednotlivá čísla propojujeme společným tématem, a letos je zaměřený na pověry, zvyky, rituály. Vy sám jste pověřivý?

Nejsem, vůbec nejsem (*smích*). Tak samozřejmě pověry vnímám... černá kočka přes cestu, pátek třináctého, sedět v letadle na sedadle číslo 13 a podobně... ale nevádí mi to.

Která pověra se Vám vybaví jako první nebo neznámější?

Asi, jak už bylo zmíněno, třináctka. To je, myslím, úplná klasika, a když zrovna třináctého vyjde na pátek, to si asi vzpomene úplně každý. Dále si se třináctkou spojím 13. patro v nějaké výškové budově nebo sedadlo číslo 13 kdekoli, ať už v kině nebo třeba v letadle.

V příštích 7 týdnech nás čeká řádná porce amatérského divadla. Existuje řada důvodů, proč jít do divadla, podělíte se s čtenáři o ten Váš?

Většinou je to na základě recenzí nebo doporučení od přátel. Na rozdíl od muziky, kde se snad trochu vyznám v různých žánrech a interpretech, v divadle takto zběhlý nejsem, a dávám tedy na doporučení.

V předchozích rozhovorech jste si posteskl, že s ohledem na vytížení i rodinné povinnosti nemáte tolik možností jít se na vytípaná představení podívat. Jak to vidíte letos?

Děti trochu vyrostly, ale pořád málo (*smích*). Ne, teď vážně... naše rodina se určitě přehlídky zúčastní. Je ale pravda, že harmonogram, na co půjdeme třeba se ženou sami, na co s dětmi, rodiči nebo kamarády určuje hlavně má žena. No a dvě mladší děti mají pohádky jisté.

Náš divadelní soubor ve spolupráci s městem organizuje nejen tuto přehlídku, ale i jarní předplatné, a také hraje své úspěšně

anebo je to kvůli třináctému písmenu hebrejské abecedy, což je „M“ jako „mavet“ – smrt. Bože, je to smrtelné! Ovšem zde se taky píše, že v Latinské Americe nebo v Řecku je nešťastným dnem úterý třináctého, v Itálii zas pátek sedmáctého!

Pak se v tom vyznejte. Člověk má přece právo vědět, který den je nešťastný, aby se připravil a případně nevyšel z postele. Označil bych si takový den v kalendáři červeným vykřičníkem a ... no a asi bych celé dny a týdny před tím dnem propadal panice a úzkostem, co mě čeká, co přijde, co ten den přinese... Jako v tom filmu „Nezvrtný osud“ bych se postupně sesypal pod tíhou obav a temných očekávání.

Ale když tak vzpomínám – nebyly to pátky třináctého, které můj život poznamenaly černými dny a nešťastnými událostmi. Ty se obvykle dostavily bez varování, bez ohledu na den v týdnu či datum. Taký prý světové statistiky nevykazují žádný výkyv v nešťastných událostech oproti jiným dnům. Takže ne, pátek třináctého není strašákem a znervózňovat může jen ty, kteří té pověře propadnou. Ne ne, netrpím paraskevidekatriafobií, jaká úleva!

Takže vzhůru snídat a vyrazit vstříc novým dobrodružstvím všedního dne. Teď jen pozor, abych dnes vykročil pravou nohou, neprošel pod žebříkem a šel raději jinou cestou než tou, kterou přeběhla černá kočka... Pro jistotu. (OR)

... pozvánka na další představení

pátek 20. 9.: **Těžká Barbora**

Divadýlko na dlani, Mladá Boleslav

Dospělé diváky zveme na divadelní hru autorů Jana Wericha a Jiřího Voskovce s hudbou Jaroslava Ježka o tom, co se stane, když se v mírumilovném městečku Eidam (tak trochu jako náš Kocourkov) nešťastnou shodou okolností objeví dělo.

neděle 22. 9.: **Heřmánková víla**

DS J. K. Tyl, České Budějovice

Děti si přijdou na své v napínavé pohádce o zvidavé víle, která v touze poznat svět opustí svůj heřmánkový květ. Inscenační forma černého divadla vtáhne do čarovného světa přírody i dospěláky.

inscenace. Jak z pozice starosty vnímáte spolupráci, tu synergii, mezi divadlem a městem?

Když jsem se ptal kolegů starostů, tak to není úplně běžné, že by divadelní soubor patřil vyloženě pod město a já to беру jako privilegium. Například Voskovcova Sázava je úžasný počin, který se stal tradicí a město na to může být pyšné. Na druhou stranu je to i zodpovědnost, abychom se o vás dobře postarali. Ze svého pohledu to беру jako oboustranně výhodný svazek mezi městem a divadlem.

Jak byste pozval Sázaváky do divadla? Proč mají do divadla, nebo obecně na kulturu v Sázavě přijít?

Určitě bych chtěl upozornit, že to není každodenní záležitost, abychom mohli jít v Sázavě na kulturu. Jsme malé město a jestliže se zde něco koná, jako například nyní už časem prověřená skvělá divadelní přehlídka Voskovcova Sázava, je téměř povinností nějaké představení navštívit. Z vlastní zkušenosti vím, že když už se rozhodnu a na nějaké představení vyrazím, tak ve většině případů jsem mile překvapen, jak dobré to bylo. Takže lidi nebojte se a chodte na kulturu.

Důvěra poroty v pověru:

„pátek třináctého“

Václav Veselý: 30 % (na druhou stranu se 13. narodilo několik mně blízkých lidí)

Kristýna Urbanová: 30 %

Oldřich Randula: 50 %

Celkové skóre: 37 %

V(n) Soutěž pozorného diváka

Vosk(n)oviny mají pro vás i letos - pro velký úspěch - připravenou „soutěž pozorného diváka“. Bedlivě sledujte, co se odehrává na jevišti. Poté nebudete mít problém odpovědět na otázku, kterou se dozvíte ze soutěžního kupónu, jenž po představení obdržíte ve foyer divadla. Všechny správné odpovědi se automaticky dostanou do závěrečného slosování o 3 permanentky na 24. ročník Voskovcovy Sázavy. Učinit tak můžete po každém ze šesti soutěžních představení, čímž zvýšíte šanci na výhru. Slosování proběhne 25. října 2024, před závěrečným představením.

A ještě malá nápověda k dnešní soutěžní otázce: **Všimněte si odlišení jednotlivých postav barevným „znakem“.**

PŘEDSTAVUJEME ODBORNOU POROTU

Václav Veselý, předseda odborné poroty

O mně: Jsem divadelní a filmový herec z Kutné Hory a učitel literárně dramatického oboru ZUŠ ve Zruči nad Sázavou. Od roku 1996 působím v Tylově divadle v Kutné Hoře jako herec a režisér. V roce 2013 jsem založil v Kutné Hoře Tylovu hereckou školu, z jejíž studentů se v roce 2018 vyprofilovalo Divadlo za oponou. Dosud jsem ztvárnil přes padesát divadelních rolí a odehrál stovky představení, z nichž některá jsem vytvořil autorsky nebo připravil režijně. Od roku 2000 pořádám na své zahradě festival TyjátrFest. Dosud jsem natočil dvanáct celovečerních snímků, hrál jsem v devatenácti televizních seriálech, patnácti reklamních spotech a čtyřech hudebních klipech.

Co očekáváš od letošní účasti v porotě přehlídky Voskovcova Sázava?

Možnost hodnotit představení, která jsem dosud neměl možnost vidět, příjemnou divadelní atmosféru, tvůrčí snažení herců na jevišti, smích v publiku a upřímný potlesk protagonistům nejen při děkovačce.

Na co se (v rámci přehlídky) těšíš?

Na soubory, které jsem v minulých ročnících již na prknech Voskovcova Sázavy viděl. Těším se na jejich nová představení a herce, které uvidím v jiných rolích než dosud. A na řízek, až to všechno po měsíci a půl skončí *(smích)*.

Jsi pověřivý? Jaký máš vztah k pověrám?

No jéje. I když se snažím jim nepřikládat vážný význam, jako by někde ve mně něco šeptalo: „Je pátek, třináctého! Bojíš se?

Hele černá kočka, pojeděš jinudy?“ *(smích)*

Vzpomeneš si na nějakou osobní historku v souvislosti s pověrou?

Stalo se mi, že jsem při přípravě pokrmu neobratně rozsypal větší množství soli na podlahu. Pověra říká, že to znamená mrzutosti. Než jsem stačil sůl zamést, vřítela se do kuchyně návštěva se slovy „co kuchtíš?“, na soli uklouzla a válela se před sporákem. Všechno dobře dopadlo. Nasolená návštěvní „pečínka“ byla takových rozměrů, že by se mi do trouby stejně nevešla *(smích)*.

Kristýna Urbanová

O mně: Jsem z umělecké rodiny, zajímá mě převážně výtvarné umění a hudba. Již třetím rokem mám čest být v porotě Voskovcova Sázavy. Sázavákům jsem se možná více představila v rámci výstavy obrazů mé maminky a naší rodiny včetně mě, která probíhá do 15. září v kostele U Martina.

Co očekáváš od letošní účasti v porotě přehlídky Voskovcova Sázava?

Očekávám minimálně stejný umělecký zážitek jako v loňském roce. Těším se na všechna představení a také na kolegy-porotce a na hojnou účast.

Na co se (v rámci přehlídky) těšíš?

Na báječné páteční večery.

Jsi pověřivý? Jaký máš vztah k pověrám?

Myslím, že asi každý je částečně pověřivý. Proto i já jsem, ale myslím, že jsem zdravě pověřivá, přiměřeně. Nejvíce asi věřím černé kočce přes cestu.

Vzpomeneš si na nějakou osobní historku v souvislosti s pověrou?

Vzpomínám si spíše na mírná nedorozumění s ostatními, kteří věří na pověry, které jsem neznala. Například, že nesmíte nikdy projít pod žebříkem. Na ten jejich úlek, když jsem nevědomky pod ním prošla.

Oldřich Randula

O mně: Jsem potěšen. Proto, že jsem byl opět pozván, abych shlédl rozličná divadelní představení a vyjádřil svůj skromný názor. Proto, že díky tomu opět zakusím ty nezaměnitelně vůně divadelního zákulisí a potkám zde spoustu zajímavých bytostí. A bude mi zase trošku líto, že v těch místech budu opět jen hostem, a zároveň budu potěšen, že to nebudu já, kdo má trénu před vstupem na jeviště.

Co očekáváš od letošní účasti v porotě přehlídky Voskovcova Sázava?

Má očekávání se s lety příliš nemění. Budu si považovat vši té obrovské práce, která se za každým představením skrývá, ale taky se budu těšit, že se zasměju a pobavím. Srdečný smích je teď velmi potřeba.

Na co se (v rámci přehlídky) těšíš?

Nepřestanu být ohromován brilantními nápady, inteligentním humorem a hloubkou myšlenek. Těším se, že letošní představení to přinesou. A že ty hluboké myšlenky pochopím...

Jsi pověřivý? Jaký máš vztah k pověrám?

Podle mě fungují pověry tak, že myšlenka na to, co má pověra přinést, pokud se na ni hodně soustředíme, ve svém důsledku způsobí, že „se to vyplní“, takže si to spíš přivoláme, než že by za to mohla třeba chudák černá kočka. Věřím tomu, že osud se pokoušet nemá, že slova i myšlenky mají magickou moc a že je něco mezi nebem a zemí. Jsem tedy pověřivý? *(smích)*

Vzpomeneš si na nějakou osobní historku v souvislosti s pověrou?

Obvykle se snažím, aby mne pověry neovlivňovaly, protože to by se z toho člověk musel zbláznit a nevycházet z domova, ba ani nevylézat z postele... Když mi přeběhne přes cestu zmíněná černá kočka, snažím se vsugerovat si, že určitě černá nebyla, snad tmavě hnědá, anebo měla někde světlý fliček, což celou pověru ruší. Co se mi ale plní – když se mi zdá o někom, kdo už není mezi námi, brzy nato prší. Ale taky se stane, že se něco zakříkne... takže když jsem to teď zmínil, najust se to už dít nebude...

Partneři a sponzoři přehlídky

Středočeský kraj Město Sázava KAVALIERGLASS a.s. - Sázava AS CHEMOPRAG, a.s. Absolut s.r.o Markéta Prchalová MONK Company, s.r.o. PEDROLLOCZ.CZ Kemp CÍL Kontio Dřevěné domy Míla Geussová Josef Režný Střechy Novotný s.r.o. DASKO Stavebniny, s.r.o. Petr Švec Sport Resort Nenudímse s.r.o. Erik Geuss Pohřební služba Sázava - Navrátil Nielsen Admosphere a.s. Cukrárna Jitka Lonská manželé Štědrovi Petr Kovačka MUDr. Romana Gübelová Jana Šteflíčková Hostinec Za Vodou MUDr. Jindřiška Šedová Marcela Vondrová Květiny - dárky Ilona

Děkujeme za Vaši podporu!

redakce Nicole Miková, Klára Sottnerová, grafik Tomáš Kuchler, kreslír Radek Tupý, fotograf Vladimír Trmal
kontakt: vosknoviny@seznam.cz

Vážení diváci, minulý týden přehlídka odstartovala svižným představením „WES“ suchdolského spolku, a ani dnes nenecháme vaše bránice odpočinout. Postará se o to Divadýlko na dlani z Mladé Boleslavi se svou inscenací hry Voskovce a Wericha „Těžká Barbora“. Věříme, že ne jeden z diváků si bude pobrukovat spolu s herci písně Jaroslava Ježka. Vosk(n)oviny se vrací k představení z minulého týdne, jednak zajímavými rozhovory s protagonisty hry, ale také v malé recenzi Václava Veselého a „mini“ hodnocení celého poroty. Nechybějí ani názory členů souboru Jiřího Voskovce „z herecké šatny“. A kdo se těší na další rozbor pověry od Oldy Randuly, bude potěšen tentokrát jednou vysloveně hereckou pověrou – rituálem – týkající se „nakopnutí a někdy i poplívání“ pro štěstí před představením. Pokud jste soutěživí, nezapomeňte se podívat na první straně na náповědu k dnešnímu představení. Přejeme vám hezkou zábavu.

Nepouštět je do Hornbachu!

To byla moje první poznámka zapsaná krátce poté, co představení začalo. Na scénu totiž vtrhli herci a okamžitě rozehráli až neuvěřitelné akrobacie s hliníkovými štaflemi různých tvarů a velikostí. Akční scénografie ve mně evokovala situaci v hobbymarketu se sortimentem ve slevě krátce po otevření obchodu. Diváci se však nacházeli

před obrazem dění ve westernovém městečku, kam stepní vítr dokonce vehnal typický kutálejší se keř.

Suchdolský divadelní spolek SUD si s představou westernu, jako klasického fikčního žánru o divokém západu, poradil po svém. Nechyběli kovbojové a pistolníci na koních (v našem případě na tříkolkách), kteří nosí kožené obleky a vesty, široké klobouky, boty s ostruhami a šátky zakrývající obličej. (stříh podlehl jednodušším módním trendům). Představením se nesly písně jak z Tenkrát na západě v podání muzikantů a klíčové momenty svými acapella tóny umocňovalo pěvecké dívčí kvarteto.

Svižná westernová komedie kabaretního stříhu měla pohybově náročné tempo s fyzicky náročnými momenty. Prý na přání herců, kteří takové zadání předložili režisérce Lence Chaloupkové. Ta si důvtipně poradila i s jmény postav, kdy žena starosty byla hamizná La Cottová, jejich dcera Mila Stale a o majitelce střelnice se dalo říct, že Pallee Yeeto. Zato střelec Wes byl Leeny a zlosyn, co chtěl zbohatnout, se jmenoval Don Mamon. Dost práce na scéně měl představitel Kulky, tedy střely vycházející z revolveru a často minoucí cíl. Aktérům vystoupení se však podařilo neminout pozornost publika, které je ve svém hodnocení pochválilo.

Václav Veselý

... pozvánka na další představení

neděle 22. 9.: **Heřmánková víla**

DS J. K. Tyl, České Budějovice

Děti si přijdou na své v napínavé pohádce o zvědavé víle, která v touze poznat svět opustí svůj heřmánkový květ. Inscenační forma černého divadla vtáhne do čarovného světa přírody i dospěláky.

pátek 27. 9.: **Pytláková schovanka aneb Šlechtný milionář**

Mrstá Prstá Kouřim

Již samotný název inscenace nás odkazuje k prvorepublikovým, respektive druhorepublikovým filmům a k osobnosti herce Oldřicha Nového. Představení nás přenesení do éry filmů pro pamětníky... i když s nadhledem a nadsázkou vtipné parodie. Sladkobolný příběh o tom, jak chudá schovanka ke štěstí přišla zásluhou šlechtného milionáře, je vyprávěn s velkou invencí a tvořivostí. Inscenace hýří množstvím gagů, scénických nápadů a reklamních spotů. Nejde tu o to, o čem se hraje, ale jak. Nabízí kritický pohled na konzumní společnost a prostoduchou zábavu, které jsme často v poslední době svědky.

... přece říct, že Pallee Yeeto. Zato střelec Wes byl Leeny a zlosyn, co chtěl zbohatnout, se jmenoval Don Mamon. Dost práce na scéně měl představitel Kulky, tedy střely vycházející z revolveru a často minoucí cíl. Aktérům vystoupení se však podařilo neminout pozornost publika, které je ve svém hodnocení pochválilo.

Olda na pověry (ne)věří...

Tak mě napadlo – proč se herci před představením nakopávají, a dokonce po sobě plivou?! Jistě, vysvětlením může být, že všichni amatérští herci jsou tak trochu „máklí“. Normální člověk by totiž těžko zadarmo trávil hodiny a dny svého volného času memorováním textu a nacvičováním pohybů, aby se pak nechal nalíčit k nepoznání, navlékl se do páchnoucího nepadnoucího kostýmu a šel se produčirovat na jeviště, kde oslňují reflektory, je příšerné vedro a kde na něj upírají oči desítky a stovky lidí plných vyzývavého očekávání. Aby to nestačilo,

dostávají se nekonečné trýznivé chvíle, když vypadne text a není slyšet náповědu, je vyslovena zcela jiná replika z jiné části této hry, anebo z úplně jiné hry, když se postava na jeviště přihraze v nesprávném momentu a má svou nelogickou přítomnost nějak objasnit (jinak než potupným vycouváním zpět do zákulisí). Občas hrozí, že se „podělá co může“, takže herci padají z jeviště, vyslovují jinak nevyslovitelné přebrepty, zřítí se kulisy nebo dochází k jiným katastrofám. A pokud se nestane nic z uvedeného, může se ukázat, že hra je neskutečná blbost a diváci celé představení odměňují hlubokým tichem a vrzáním sedadly. Tomuhle všemu je, pochopitelně, nutné předejít. A herci mají celou pokladnici „zlomvazků“, tedy pověr, jejichž provedením se předem zažehná jakýkoli neúspěch. Nejběžnějším zlomvazkem bývá kombinace „symbolického trojplivu“ (tedy „tfuj tfuj tfuj“) a náznaku nakopnutí kolenem. Na to se správně odpovídá „jdi k čertu“, aby zlomvazek platil. Upřímně – někteří herečtí kolegové poněkud ignorují tu „symboliku“ a „náznak“, takže dochází k nehoráznému poprskání a bolestivým nakopnutím do hýždí... i jinam. Pokud si ale vzpomínám na své herecké zkušenosti, jen málokdy zaznělo ono „jdi k čertu“, čímž ovšem zlomvazka nemohla platit! Pak je logické, že jsem opakovaně býval svědkem všemožných kiksů a zažil hojnost horkých chvil na jevišti, včetně mých vlastních. Všem „nemilému“, co se přihodí během představení, se dá smát až *ex post*. Ale to „nejpovedenější“ se vryje do paměti a přemění se v jedinečné koření, díky němuž se i docela normální lidé dobrovolně vydávají vstříc bizarním hereckým dobrodružstvím. Tfuj tfuj tfuj! (OR)

Důvěra poroty v pověru:

„nakopnutí (a poplívání) před představením“

Václav Veselý: 25 % (praktikuji, pro jistotu)

Kristýna Urbanová: 90 %

Oldřich Randula: 60 %

Celkové skóre: 58 %

V(n) Soutěž pozorného diváka

Minulý týden odstartovala soutěž pozorného diváka velmi úspěšně, protože valná většina odpovědních lístečků obsahovala správnou odpověď. Chcete také soutěžit a nevíte jak? Po shlédnutí představení vyplňte ve foyer divadla soutěžní kupón s otázkou vztahující se k dnešní hře. Bude-li odpověď správná, automaticky se dostanete do závěrečného slosování. Učinit tak můžete po každém soutěžním představení a tím zvýšit svou šanci na výhru. Hned tři vylosování získají permanentku na příští ročník Voskovcovy Sázavy. Slosování proběhne před závěrečným představením, v pátek 25. října 2024.

Dnešní náповěda pro čtenáře Vosk(n)ovin zní:
Dnes zaměřte zvýšenou pozornost na forbinu (krátké předscény).

Správná odpověď na otázku z minulého týdne: zelená nebo khaki

Do slosování postoupily všechny odpovědi obsahující jednu nebo druhou barvu ze správné odpovědi.

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Sudcholský divadelní spolek SUD navázal na předchozí divadelní činnost v Suchdole v roce 2006. Jeho vůdčími osobnostmi jsou manželé Chaloupkovi, kteří pro divadlo píší autorské texty. Ty poté Lenka Chaloupková režiruje. Se svými inscenacemi soubor dosáhl mnoha úspěchů, opakovaně se účastní hlavního programu festivalu Jiráskův Hronov.

WES je svižná westernová komedie o překonání vlastní pohodlnosti. Na jevišti hrála živá kapela, diváci si užili akční scénografii a hodně pohybu, až téměř akrobacie. Nakonec byl padouch potrestán, dobro zvítězilo nad zlem a Wes Leeny se pravděpodobně oženil s dívkou Mila Stale.

Rozhovor s Lenkou Chaloupkovou, režisérkou představení WES

Zajímají nás Vaše divadelní začátky... jak jste se dostala k divadlu?

Byla to úplná náhoda. Jednou u nás doma zazvonil místní oddaný ochotník Petr Toufar s nápadem, že bychom se mohli hudebně zapojit do jeho díla a jeho režie. Mně to tenkrát učarovalo, protože byly vyslyšeny moje nápady na to, co a kam zapojit. A protože jsem se cítila v tom prostředí velmi komfortně, tak nás postupně vzali i na různé přehlídky, a to bylo tak inspirativní, že jsem se rozhodla tam setrvat. Druhý důvod byla moje maminka, která hraje ochotnické divadlo velmi dlouho.

Vždy jste tíhla k režii? Většinou nám režiséři říkají, že jsou režiséry z nouze nebo z leknutí...

(smích) Ono se i říká, že režie vznikla tak, že někdo sešel z jeviště dolů a viděl tu hrůzu, co se tam odehrává. Já jsem nikdy na jevišti nestála, ale mám tu výhodu, že jsem se vždycky účastnila té hudební složky. Takže když ostatní svolili, tak jsem se nabídla, že budu režirovat, ale souvisí to hlavně s tím, že posledních asi deset let děláme autorské věci a my s manželem k tomu píšeme scénáře. Cítím tu možnost, že bych to mohla režirovat, protože ty texty jsou naše.

A není to trochu problematické - režirovat svůj text, říká se „zabíjet vlastní nápady“?

Myslím, že kdybychom ty texty nedělali my, tak je vlastně nikdo jiný neinscenuje. Smysl není v tom, že bychom si psali texty do šuplíku a pak přemlouvali herce, aby je hráli, ale spíš se společně s nimi snažíme najít témata, která nás zajímají. Ty texty jim píšeme tak říkajíc na míru, na tělo, takže proto doufám, že ta spolupráce funguje.

Stalo se Vám někdy, že jste musela odejít ze zkoušky nebo že jste chtěla s divadlem

Rozhovor s Janem Mráčkem, představitelem role Dona Eliase Mamona

Jak jste se k divadlu dostal Vy?

K divadlu jsem se dostal relativně náhodou. Nastupoval jsem v deseti letech a tehdy divadlo ještě fungovalo jako kroužek pod základní školou, který shodou okolností vedla moje třídní paní učitelka ze 2. a 3. třídy. Když mi bylo asi 9 let, tak jsme byli na představení, které se mi líbilo a říkal jsem si, že by mě něco takového asi bavilo dělat.

Vaše postava v tomto představení je záporná. Hrají se Vám lépe kladné role nebo „záporáci“?

Vlastně asi nerozlišuji mezi kladnými a zápornými postavami. Role, které se mi hrají líp, jsou ty, co nejsou tolik založené na pohybu. V naší sci-fi hře „Za pět minut dvanáct“ jsem hrál robota. To byla role, která mi sedla asi úplně nejvíc.

Jak jste na tom se zpěvem?

Myslím, že hudební sluch mám a slyším, že zpívám špatně... takže radši nezpívám (smích).

Měl jste radost, když jste byl obsazen do role Dona Mamona?

Měl jsem hroznou radost, protože je to první záporná role, kterou jsem kdy dostal, a hrozně jsem se těšil i na to porovnání s kladnými rolemi, které jsem hrával celou dobu předtím.

Je ve hře nějaký okamžik, který jako diváci nevnímáme, ale Vám je při něm tzv. „horko“?

Takových je tam spousta. Asi nejsložitější je na začátku – ve střelnici, kdy vylezu na štafle a mám čistě trefit terč. Je to můj první výstup, pozornost se zaměří přímo na mě, a ještě mám vylézt na štafle, kde se vlastně nemohu ničeho držet. Tam se vždycky modlím, aby se to se mnou nějak nezamotalo a abych nespadol, protože by to hned na začátku pochroumalo pověst toho „záporáka“.

„praštit“ úplně?

No... jsou momenty, kdy člověk má divadlo radši a kdy ho má rád míň, ale nikdy to nedošlo tak daleko, že bych uvažovala o tom, že s tím skončím nadobro. Důvodem je náš soubor, který je vynikající a jsem moc vděčná, že drží takhle pohromadě a že ho nerozdělily ani takové věci jako covid atd. Je to ale i proto, že mám velmi ráda to celkové české divadelní amatérské prostředí, a toho bych se jen velmi nerada vzdávala.

Poslední otázka cílí na Váš vztah k pověrám obecně, a jak to vidíte s pátkem 13.?

Věděla jsem, že tahle otázka přijde a byla jsem připravená, že když se nám tady představení nepodaří, říct, že to bylo pátkem 13., ale musím soubor pochválit. Myslím, že se jim to vesku vydařilo, takže pátek 13. asi bude mít i nějaké super šťastné stránky. A jinak jsem pověřivá velmi, a vždycky když nám přeběhne přes cestu černá kočka, tak musíme zastavit a počkat, než projde někdo jiný (smích). A v divadle, myslím, je pověřivý každý a každý tak nějak doufá, že ten divadelní bůh nakonec zasáhne v jeho prospěch.

Jak to vidí porota...

Václav Veselý

Představení bylo dynamické, plné nápadů, efektů... dá se říci. Ocenil bych variabilitu scény, protože na scéně byla spousta štaflí a ty dokázaly zahrát jakoukoliv scénu a jakoukoliv dekoraci. Pro herce to bylo fyzicky náročné, jsem rád, že to přežili bez úrazu.

Kristýna Urbanová

Představení jako takové mě až tak nezaujalo, nezaujal mne až tak děj, ale líbilo se mi herecké výkony, a hlavně se mi líbilo, jak zpíval sbor.

Oldřich Randula

Živé, milé, rozpochybované, trochu studentské, ale asi záměrně. Celkově příjemné, oddechové.

Jak to vidí divadelníci...

- mně se líbilo, jak byla perfektně propojená muzika s představením, protože krásně najížděly písně a zase odjížděly, propojovaly se s dějem, takže to byla harmonie
- bylo to krásné, myslím, že nasadili hodně vysokou laťku
- co vše dokázali vytvořit ze štaflí – koleje, prérii, letadlo... to je „mega hustý“
- představení mě mile překvapilo a pobavilo
- nestačila jsem se divit všem těm krásným nápadům
- skvělé zahájení přehlídky

Výsledky hlasování

líbilo	40
líbilo s výhradami	4
nelíbilo	0

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlédnutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz

Vážení diváci, čeká nás již třetí večer letošní přehlídky, třetí soutěžní představení. Dnešní inscenace nás s notnou dávkou nostalgie přenesou do éry prvorepublikových filmů, i když s nadhledem a nadsázkou dobové parodie. Příběh o tom, jak chudá schovanka ke štěstí zásluhou šlechtěného milionáře přišla, hýří množstvím gagů, scénických nápadů a reklamních spotů. Vosk(n)oviny vás jistě potěší nejen již tradičním připomenutím představení z minulého týdne, ale i vtipným náhledem Oldy Randuly na divadelní pověru, týkající se tzv. generálky představení. A nezapomněly ani na diváky se soutěživou duší, pro ty je přichystána nápověda k dnešnímu představení. Přejeme vám příjemnou zábavu.

Dějiny se opakují

Do současné doby přepracovaná hra Osvobozeného divadla od Jana Wericha a Jiřího Voskovce Těžká Barbora (premiéra byla v roce 1937), kterou zahrálo Divadýlko na dlani z Mladé Boleslavi, připomíná divákově současnou politickou situaci a dění ve světě. Ve hře zazní písně s hudbou Jaroslava Ježka, např. David a Goliáš, která má doplněný text o boj Davida s Goliášem, jak se odehrává právě teď na východě Evropy. Je zarážející a smutné, jak se dějiny opakují a příběh, který vznikl před téměř 90 lety, kdy se celý svět bál pádu Hitlera, se opakuje, pouze se změnila útočící a bránící se strany. Yberlandané se změnila na Rasputinovce, Rasputinovci chtějí bleskovou válku a intrikami získat nové území. Morální poučení zůstává stejné jako kdysi. Je nutno připomenout, že hru Těžká Barbora přepracoval v roce 1958 dle politické situace i Jan Werich s Miroslavem Horníčkem.

Troufnout si na hru takových velikánů, jako byli Jiří Voskovec, Jan Werich a Miroslav Horníček, vyžaduje značnou odvahu. Každý totiž, kdo viděl hru v původním obsazení, bude srovnávat. Myslím ale, že se s tím herci Divadýlka na dlani poprali statečně a že se rozhodně nemají za co stydět. Zvláště bych chtěla vyzdvihnout herce v roli syraře, který hrál výborně a velice přirozeně. Možná se někomu zdálo, že jsou scény až příliš dlouhé a měly by se zkrátit, mně to ale tak nepřipadalo a pocítovala jsem napětí během celého představení. Diváci mohli vidět i forbíny (hraní před zataženou oponou), které byly typické ve hrách Osvobozeného divadla. Scéna byla jednoduchá, ale variabilní, líbila se mi i kulisa s namalovaným městem Eidam. Jak jsem se již zmínila, ve hře zazněly písně Jaroslava Ježka, které možná někdy nebyly zazpívány čistě a stoprocentně, ale finální píseň David a Goliáš, zpívaná celým souborem, rozezpívala celý sál.

Je dobře, že hry Osvobozeného divadla se stále hrají a divákům se líbí, a my Sázařáci můžeme být hrdí na našeho rodáka. *Kristýna Urbanová*

Olda na pověry (ne)věří...

Život herce je pověrami přímo protkaný a člověk aby si pořídil lexikon všeho, co se kolem jeviště nesmí nebo musí. Minule jsem zmínil tu nejběžnější „zlomvazku“ (k tomuto nevyčerpatelnému tématu se vrátím někdy příště), ale tentokrát jsem chtěl zavzpomínat na neméně často respektovanou pověru pravíci,

že „nepovedená generálka znamená povedenou premiéru“.

Zažil jsem to tolikrát... Měsíce se zkouší, herci se učí a zapomínají text, režisér se s rizikem pobytu v ústavu snaží docílit, aby se mluvilo, svítilo, zvučilo, převlékalo a přicházelo na jeviště alespoň v přibližném souladu se scénářem a aby ztvárněvané postavy aspoň připomínaly ty zamýšlené autorem. Inspice neustále pobíhá okolo s plnými rukama rekvizit, částí kostýmů, kusy scénáře a šitíčkem. Je to rituál námluv mezi původním záměrem autora, ambiciózními očekáváními režiséra, různou měrou omezenými schopnostmi herců a kreativitou a dovednostmi inspicie a techniky. Tento rituál vždy směřuje k cílové rovině nazývané generálka.

Do generálky je to stále legrace, zkoušení je neustále přerušováno vždy nespokojeným režisérem, herci hýří nemístným humorem, chybí rekvizity a panuje celková anarchie a zdá se, že toto představení bude hlavně o improvizaci. Ovšem generálka tomu všemu činí ráznou přítrž. Poprvé se „jede naostro“, všichni jsou hozeni do vody, nápověda najednou nesmí být moc slyšet, nejde říct „pardon, já to vezmu ještě jednou“. Většinou sice chybí hlavní stresor – diváci, ale i tak je po legraci a i v zákulisí musí být ticho.

A tady se dostávám ke zmíněné pověře. Obecně se má zato, že pokud při generálce nic nejde, je to celé syrové a upachtěné, herci jsou nemožní, technika nefunguje a v hledišti se hroučí bezvládné tělo omdlelého režiséra – je všechno v naprostém pořádku a vyhlídka na premiéru jsou zárné. Mezi všemi zúčastněnými se šeptá „tohle se nestihne“, případně „to přeče za pár dní nemůžeme hrát!“, ale všichni jsou po předvedené katastrofě plni jakéhosi uspokojivého očekávání, že tak to má být. Tedy – bez záruky.

Snažil jsem se vzpomenout, jak to nakonec opravdu bývá. Nevím. Myslím si, že zdrcující dopad zpackané generálky na psychiku všech má ten efekt, že se herci, inspicie i technika dokonale vyburcují, zmobilizují a tohle nasazení pak přinese povedenou premiéru. Krom toho – na premiéře už jsou diváci, častokrát naši příbuzní a známí a my se prostě nechceme shodit. To všechno dohromady přizívuje zmíněnou pověru, že mezi nepovedenou generálkou a vyvedenou premiérou proběhne nějaký druh zázraku. Nevím, možná, že to tak je. (OR)

... pozvánka na další představení

pátek 4. 10.: **Canterburská povídka aneb četli jste to?**

Ochotnický spolek Uhlíř, z.s., Uhlířské Janovice

Jedná se o ztvárnění jedné povídky z rozsáhlého díla G. Chaucera. Skupina poutníků putujících z Londýna do Canterbury se dohodne, že si budou postupně vyprávět příběhy, aby jim čas lépe ubíhal. Dohodnou se také, že nejlepšímu vypravěči ostatní zaplatí večeri. Inscenací prostupují písně skupiny Melissa, které dotváří atmosféru krčmy, do níž je vyprávění situováno.

Yberlandané se změnila na Rasputinovce, Rasputinovci chtějí bleskovou válku a intrikami získat nové území. Morální poučení zůstává stejné jako kdysi. Je nutno připomenout, že hru Těžká Barbora přepracoval v roce 1958 dle politické situace i Jan Werich s Miroslavem Horníčkem.

Důvěra poroty v pověru:

„nepovedená generálka = povedená premiéra“

Václav Veselý: 65 % (ověřeno několikrát)

Kristýna Urbanová: 70 %

Oldřich Randula: 80 %

Celkové skóre: 72 %

V(n) Soutěž pozorného diváka

Soutěž Vosk(n)ovin nejenže má své stálé příznivce, ale je znát, že většina diváků je skutečně velmi pozorná, protože i když je občas „latka snížena“ a stačí napsat dvě ze tří správných možností, téměř na všech odpovědních lístcích je odpověď kompletní. Máme z toho radost a baví nás pro vás, samozřejmě ve spolupráci s hrajícími soubory, chystat zajímavé otázky. Neváhejte, a i dnes po představení vyplňte ve foyer divadla soutěžní kupon s otázkou vztahující se k dnešní hře. Lístečky se správnou odpovědí se automaticky dostávají do závěrečného slosování. Soutěžíte-li po každém představení, zvyšujete svou šanci na výhru. Před závěrečným představením, v pátek 25. října 2024, proběhne slosování a tři výherci získají permanentku na příští ročník Voskovcovy Sázařky.

Dnešní nápověda pro čtenáře Vosk(n)ovin zní:

Reklama je věčná a může být i vděčná. Tři krásky, tři slogany, tři hrané reklamy...

Správná odpověď na otázku z minulého týdne: *Idiot, Mezi proudy a Temno*

Do slosování postoupily všechny odpovědi obsahující alespoň dva názvy knih ze správné odpovědi.

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Divadýlko na dlani Mladá Boleslav bylo založeno v roce 1998. Kromě klasického divadla, které postupně směřovalo k autorské tvorbě, herci pravidelně vystupovali při různých příležitostech s historickými skeči psanými na míru. V Sázavě si můžeme pamatovat jejich představení *Mušketýři* aneb co už Dumas nenapsal. Se svými hrami se účastní mnoha divadelních přehlídek.

Těžká Barbora je původně divadelní hra autorů Jana Wericha a Jiřího Voskovce s hudbou Jaroslava Ježka. Diváci ji shlédli v úpravě Petra Matouška, který ji zaktualizoval. Děj o tom, co se stane, když se v mírumilovném městečku Eidam (tak trochu jako náš Kocourkov) nešťastnou shodou okolností objeví dělo, je nositelem silného protiválečného poselství.

Rozhovor s Petrem Matouškem, hercem, režisérem a principálem Divadýlka na dlani

Kromě toho, že režírujete, tak jste principál, herec a děláte spoustu dalších divadelních profesí. Máte nějakou nejrádši?

Nejráději jsem prostě na scéně (*smích*). Režisérem jsem z nutnosti, protože nikdo jiný to nechce dělat, nebo se to neosvědčilo, tak jsem se toho chopil. Takže režírují všechny věci, jenže v nich chci i hrát, protože já bez scény *bejt nemůžu* a nemůžu se toho zbavit.

Jste principál Divadýlka na dlani...

Divadýlko na dlani jsme založili s mojí ženou. Odešli jsme z Divadla poezie v Mladé Boleslavi a založili jsme si divadlo, chtěli jsme to dělat po svém. To bylo o prázdninách v roce 1998, letos máme asi 26. sezónu.

Jak skládáte dramaturgii divadla, střídáte například malou a velkou hru?

Snažím se to střídat, protože když děláme velkou hru, tak toho mám potom už *plný zuby*, a pak chci malou hru. Teď zrovna přichází premiéra a já vím, že mám v dramaturgickém výběru tři hry a musím vybrat, co budeme hrát. Ale bude to určitě něco většího.

Proč jste vybral hru Těžká Barbora a jak ji přijal soubor? Nevzpěčují se Vám?

To by si mohli zkusit, vzpěčovat se (*smích*). Mělo to několik fází. My jsme chtěli udělat něco od V+W, říkali jsme si, že něco vybereme, že uděláme kompilaci z těch nejlepších scén, nejenom z forbín. A pak začala válka. Tak jsme se rozhodli, že budeme dělat „Barboru“. Většinou se snažím vybírat do hry lidi, které do toho budou mít chuť. Oslovím je, a když to nejsem schopný obsadit, tak to ani nezkušíme, ale to se mi zase tak úplně často, zaplat pánbůh, nestává, protože lidi chtějí hrát divadlo.

Děláte rád hry s hudbou a písněmi?

Ano. Je to zvláštní, protože nejsem žádný pěvec.

Rozhovor s Ladislavem Nikličkem, představitelem role učitele

Jak jste se dostal k divadlu?

V podstatě přes Dismánův rozhlasový dětský soubor, asi před čtyřiceti lety.

A jak dlouho působíte v Divadýlku na dlani?

To je záladnější otázka, ale mám takový pocit, že někdy od roku 2016 nebo 2017. Když jsem se odstěhoval z Prahy, stal jsem se součástí dobrovického souboru Dobrovít, což je jeden z těch stoletých souborů. Když pak Petr Matoušek potřeboval někoho na výpomoc do letní hry, kde se hodně točí lidi, tak nás ještě s jedním kolegou oslovil, a už jsem u „Divadýlka“ zůstal.

Jaký vztah máte k roli učitele ve hře, kterou jsme viděli?

Tu jsem chtěl. Je to asi jediná role, o kterou jsem si kdy řekl (*smích*).

Vaše postava hodně zpívá. Jak jste na tom se zpěvem?

Já mám takový ten *sprechgesang*, takže zpěvák ze mě asi nikdy nebude. Je to spíš kroužení okolo tónů, ale myslím si, že v této hře to projde. Zpívat na jevišti mi nevádí, akorát mám problém, že občas se hůř slyším z odposlechů, a to pak má člověk větší tendence opustit tóninu (*smích*).

Máte nějakou vysněnou roli?

Dlouhá léta jsem tvrdil, že mou vysněnou rolí je zahrát si topiče, který přijde, zatopí, odejde a nic neřekne, abych nezapomněl text. Ale pak mi došlo, že bych třeba mohl zapomenout přijít (*smích*).

Spíš to je takové divadelní zpívání. Hudební vzdělání nemám, ale mám to rád. Mám to stejně jako Voskovec a Werich, což byli ti, kteří mě k divadlu dovedli.

Máte nějaký divadelní sen?

Já jsem si splnil divadelní sen, když jsem si zahrál Cyrana v „Mušketýrech“, a tím to pro mě skončilo. Nebo ne... já bych chtěl, aby lidi chodili do divadla, na nás nebo vůbec aby chodili do divadla. Jsme Divadýlko na dlani, tak aby se chodilo na Divadýlko na dlani, aby si říkali „*ty vole to bylo dobrý!*“. Chtěl bych zažít situaci, kdy se stojí na lístky na naše představení.

Letos máme jako téma přehlídky pověry. Jste pověřivý, obecně nebo divadelně?

Ač si myslím, že jsem hrozně racionální, v tomto směru nerad, jak se říká, tahám kočku za ocas. Nesmí se tleskat na zkoušce - to nemám rád, hned řvu. Nemělo by se zvonit na jevišti. To jsou takové ty staré pověry. Myslím si, že by se neměly věci prozrazovat dopředu, aby se nezakříkly.

Dnes se soustředíme na pověru nakopnutí, případně poplívání pro štěstí před představením.

Děláme to hlavně před premiérou, protože tam to je takové hodně vypjaté. Někdy to děláme, ale dnes u „Barbory“ jsme to nedělali, a místy to bylo možná znát.

Jak to vidí porota...

Václav Veselý

Potěšilo mě, že jsem v Sázavě opět potkal pana Voskovce, dokonce s panem Werichem. Osвобоzené divadlo, skvělé písničky, které člověk zná a může si je zazpívat... Těšily mě a bavily mě forbíny, na které jsem od Voskovce a Wericha zvyklý. Připadalo mi to, jako by se vrátili zpátky, protože to bylo hodně podobné. Bylo to krásné divadlo.

Kristýna Urbanová

Hra se mi líbila, po hudební stránce mě zklamal mnohdy falešně znějící zpěv.

Oldřich Randula

Při tomto představení jsem, přiznám se, myslel spíše na jeho aktuálnost ve smyslu dnešní reality. Maličko upovídáné, ale jak moc pravdivé!

Jak to vidí divadelníci...

- Hry Voskovce a Wericha mě vždy potěší.
- Chvilími se mi to zdálo moc „ukecané“, možná by neškodilo text trochu proškrtat.
- Hra se mi vcelku líbila, i když byla ve své podstatě vážná a stále aktuální, což z toho trochu mrazí.
- Herecké výkony byly dobré a vyrovnané. Jen bych možná tu hru trochu zkrátil a nedělal přestávku. Místy byla zdlouhavá.

Výsledky hlasování

líbilo	40
líbilo s výhradami	0
nelíbilo	1

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlédnutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz

Vážení diváci, druhou polovinu soutěžních představení Voskovcovy Sázavy zahájí soubor z nedalekých Uhlířských Janovic. Vosk(n)oviny se ve svém zpětném zrcátku vracejí k představení z minulého týdne a nepřipraví vás ani dnes o další pověru – „zlomvazky“ zaručující úspěch představení - ať již skvělým obrázkem Radka Tupého či vtipným náhledem Oldy Randuly. Nezapomeňte se také podívat na nápovědu k soutěži pozorného diváka. Ale hlavně si užijte pohodový divadelní večer.

ach Eléééén, ach Rrrenééé...

Jako dodatečně kolorovaná pohlednice z první republiky – s fotografií scenérie maličko legrační, hodně nostalgické, s nádechem naivity, spojené s blíže neurčitelným povzdechem. „Pytláková schovanka“ je klasika pro pamětníky a divadelní spolek Mrsta Prsta Kouřím ji ztvárnil právě do podoby takové milé pohlednice.

Původní záměr snímku z roku 1949 byl parodovat prvorepublikové romantické filmy. Když se řekne „parodie“, mohlo by se zdát, že je to něco jako zesměšnění; parodovat v dnešním pojetí často znamená utahovat si, pohrdavě a povýšeně se posmívat, škodolibě poukazovat na nedostatky a možná i ubližovat. A možná, že tenkrát to něčí záměr byl. Naštěstí nikoli záměr divadelního představení Mrsti Prsti.

Ano, herci a herečky se plně a výrazně stylizovali do mluvy a gest tak typických pro onu dobu (ach Eléééén, ach Rrrenééé) – ale zbytečně nepřehrávali a nezesměšňovali, ke svým postavám se chovali uctivě až láskyplně; ano, sem tam vsunuli aktualizaci vztahující se k dnešku – avšak s jemností a vkusem; ano, zcela otevřeně parodovali – ale s taktem, s cudností, nenásilně a elegantně. Ani náznakem se nesnížili k vulgaritě, posměchu nebo škodolibosti. „Pytlákovu schovanku“ obezřetně oprášili, kolorovali, s divadelním nadšením dozdobili vlastními invencemi a sehráli v nápaditých kulisách. Bylo potěšením sledovat výborné herecké výkony, nechat probleskovat filmovou klasiku a nezažít ani malou chvilku trapnosti.

Jediným nepatrným stínem bylo, že soubor mohl zpívat mnohem víc a častěji, byť hudební podkresy vybrané ze známých dobových melodií a písní posloužily k dokreslení atmosféry znamenitě.

Po představení jsem měl hezký pocit večera prožitého v příjemné společnosti, kdy ve vzduchu poletovaly lehounké střípky nostalgie, prach vzpomínek, milé naivity a laskavého humoru. Pro mne kombinace zcela ideální.

A myslím, že zazněl i blíže neurčený povzdech, ale povzdech se zasněným pohledem a lehkým úsměvem na rtech. *Oldřich Randula*

Olda na pověry (ne)věří...

Slovo „zlomvazky“ jsem již vícekrát použil v minulých číslech Vosk(n)ovin, v souvislosti s pliváním a nakopnutím před představením nebo pověrou, že pokud se nepovede generálka, bude báječná premiéra. Ovšem zlomvazky mají v hereckém prostředí mnohem rozšířenější význam i uplatnění.

Obecně se ví, že svět divadla je přímo protkán různými pověrami. Herci a režiséři se s blízkostí

se premiérou dostávají pod obrovský tlak „aby všechno dopadlo“, což je ideální podhoubí pro růst všemožných zaříkad a úkonů a talismanů, které se musí nebo nesmí provádět a mít u sebe, aby se nic nepokazilo.

Zlomvazky dělíme na pozitivní, tedy ty, co se mají nebo musí provádět a respektovat, aby přinesly štěstí a úspěch, a negativní, kterým se naopak všichni musí vyhnout, protože jinak přinesou smůlu. Mezi pozitivní zlomvazky řadíme již zmíněné poplívání s nakopnutím, může to být ale i přítomnost milované osoby v hledišti, scénář schovaný při výstupu v botě nebo pod kostýmem, vykročení na jeviště výhradně pravou nohou.

Amulety nebo talismany pro štěstí tvoří zvláštní kategorii pozitivních zlomvazek. Jsou to drobné dárečky, obvykle darované hereckým kolegou či kolegyní v úhledně zavázaném pytlíčku tak, aby se dal schovat do kapsy nebo jinam do kostýmu a mít u sebe na jevišti. Takovou zlomvazkou může být v podstatě cokoli, co se do takového malého pytlíčku vejde. V hereckých šatnách pak často můžeme vidět, jak si herci a herečky darované amulety rovnají na své stolky (mají-li svoje) nebo do šuplíčku, což přínos štěstí násobí.

Když jsem pátral po negativních zlomvazkách, byl jsem překvapen, kolik je toho, co se nesmí nebo nemá! Nesmí se nic přišívát na kostýmu, když ho má herec na sobě, v šatně se nesmí položit boty na stůl (pak herec na jevišti breptá), v šatnách se nesmí hvízdát, upadnutý knoflík se z podlahy nesmí zvednout rukou ale zuby (!) a pak hodit za hlavu, pokud si herec něco zapomene doma nebo v šatně, nesmí se pro to vracet sám, ale musí si někoho poslat, mezi zvoněními se nesmí na malou stranu, jinak hrozí neúspěch (tedy, nevím, který neúspěch je pak horší...). Je toho spousta! Jsem ale přesvědčený, že valnou většinu takových pověr už zavál divadelní prach, protože kdyby ne, všichni herci by se museli už dávno zbláznit. (OR)

... pozvánka na další představení

pátek 11. 10.: **To jsme my! Náplavka Grotisque**

Divadelní spolek Náplavka, Lysá nad Labem

Jedná se o hru volně inspirovanou divadelními scénkami francouzského humoristy P. H. Camiho, stylem se blíží bláznivě grotesce. Vedle specifického hereckého projevu kontrastujícího s hudebním doprovodem je kladen důraz na jevištní pohyby.

neděle 13. 10.: **Kocour Modroočka**

Mladá scéna Ústí nad Labem

Na děti čekají příběhy party koček, během nichž se z malého bojácného kocourka Modroočka stane vedoucí kočičího zpěvu. Malí diváci poznají kočičí zvyky, chování, čím se živí, ale také jak se k nim člověk chová. Pohádku provázejí písničky Marka Ebena.

Důvěra poroty v pověru:

„zlomvazky zaručující úspěch představení“

Václav Veselý: 20 % (posílám, říkám a obávám se odpovědi „děkuji“!)

Kristýna Urbanová: 50 %

Oldřich Randula: 60 %

Celkové skóre: 43 %

V(n) SOUTĚŽ Soutěž pozorného diváka

Stejně jako přehlídka, tak i soutěž Vosk(n)ovin se přehoupla do své druhé poloviny. I dnes můžete díky správné odpovědi na soutěžní otázku získat šanci na výhru – permanentku na příští ročník Voskovcovy Sázavy. Stačí pouze vyplnit po představení ve foyer divadla soutěžní kupón s otázkou vztahující se k dnešní hře a vhodit do krabičky na odpovědi. Slosování proběhne před závěrečným představením, v pátek 25. října 2024.

Dnešní nápověda pro čtenáře Vosk(n)ovin zní:
Když si s námi zafandíte, budete znát odpověď.

Správná odpověď na otázku z minulého týdne: kadeřnický salón Něžné vlny, cestovní kancelář Čedok a Bayerovy tiskárny Kolín

Do slosování postoupily všechny odpovědi obsahující alespoň dvě obchodní značky ze správné odpovědi.

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Divadlo Mrštá Prštá Kouřim vzniklo v roce 1999 z jedné ze skupin dramatického oboru ZUŠ. Od svých počátků si členové divadla vyzkoušeli mnoho divadelních žánrů od pohádky, přes drama, westernovou parodii či barokní divadlo po komedii. Tvorba souboru je vždy velice originální a bývá často oceňována na přehlídkách, kterých se soubor účastní. Divadlo také jednou přehlídku pořádá – Kouřimské poDIVování.

Pytlákova schovanka aneb Šlechtný milionář je laskavá vtipná parodie na prvorepublikové filmy. Diváci měli možnost shlédnout příběh o tom, jak chudá schovanka díky šlechtnému milionáři ke štěstí přišla, který byl plný gagů, scénických nápadů i reklamních spotů. Skvělé představení a vynikající herecké výkony diváci odměnili dlouhotrvajícím potleskem.

Rozhovor s Martinem Drahovzalem, režisérem představení a hercem několic vedlejších rolí

Jak ses dostal k režii, potažmo ke kouřimskému souboru?

Otázka je krátká, odpověď bude dlouhá (*smích*). Ke kouřimskému divadlu jsem se dostal tak, že jsem ho založil. Když jsem jako 22letý mladík nastoupil dráhu učitele na ZŠ, založil jsem tam dětský soubor. Do té doby jsem hrál divadlo na *vejšce*, na vojně a tak dále. Název Mrštá Prštá vymyslely děti. Nechtěly být *dramatákem*, hledaly nějaký název a tohle jim přišlo dostatečně originální. Neprozradím, co to znamená, protože to nemůžeme *profláknout* všude. Nyní je divadlo Mrštá Prštá složeno z 3-4 fungujících souborů, které se prolínají a tvoří své hry. A moje cesta k režirování vedla už od vysoké školy. Vždycky jsem chtěl být hercem, a nakonec jsem víceméně skončil u režirování, protože jsem si chtěl splnit svoje sny na jevišti. Cokoliv jsme dělali, bylo něco, co mě oslovovalo, co jsem měl rád, v čem jsem chtěl hrát a co jsem chtěl dělat.

Zpravidla se ale vždy objevíš i na jevišti.

Vždycky jsem v nějaké menší roli i na jevišti, protože člověk nemůže hrát hlavní roli a režirovat, nebo může, ale není to úplně ideál. Je mi se všemi kouřimskými herci dobře a rád si zahrají, hrozně mě to nabíjí a dělá mi radost být s nimi na jevišti. Bylo i minimum her, ve kterých jsem nehrál, jen jsem je režiroval a bylo mi to vždycky líto, když jsem na ně jen koukal a zvučil jsem, svítil jsem, ale nemohl jsem si v tom zahrát.

Do vašich her vkládáš vždy punc originality. Hodně škrtáš nebo jsou pro Tebe jednotlivé hry spíše inspirací?

Tenhle způsob vznikl z toho, že hru zkoušely děti, popřípadě teenageri, kteří nedokázali uhrát některé role. To znamená, že jsem jim předlohy, které jsem použil, překopal tak, aby to mohli zahrát a nečnělo z toho, že jim je 15 let a postavám 30, 40 i víc. Úpravou her tak, aby se nedostatky staly předností, jsem si zvykl všechno, co dělám, předělávat tak, jak se mi to líbí a jak to vyhovuje souboru a jeho stylu humoru. Většinou píšu role na tělo, protože vím, kdo tam bude hrát a co bude hrát.

Rozhovor s Radkou Pšeničkovou, představitelkou role Elén Hadrbolcové

Kdy ses začala věnovat divadlu?

Už v první třídě, kdy mě mamka odvedla do dramatického kroužku v Kouřimi. Tam bylo docela vtipné, že jsem neuměla číst, takže mi Martin nadhazoval texty. Hrál jsem kočku Micku.

Proč Tě maminka přihlásila do dramatického kroužku? Byla jsi komediantka?

Je pravda, že jsem od malička tíhla k věcem, jako je hudba, tanec a divadlo, takže to přirozeně vyplynulo. Asi jsem měla přebytek energie, tak mě potřebovala nějak smysluplně zabavit (*smích*).

Víme, že se věnuješ také tanci. Kdybys musela, dokázala by sis vybrat mezi tancem a divadlem?

(*smích*) Asi ne, jsou to dvě tak strašně odlišné disciplíny, které se vůbec nedají porovnat. Přeci jenom tanec je vrcholový sport a... je pravda, že odezva diváků tam není tak vřelá a nabíjející. Divadlo je úžasné v tom, že se nám energie, kterou na jevišti vydáváme, vrací od diváků z hlediště.

Vratme se k divadlu, jak se Ti hraje Elén Hadrbolcová?

Moc dobře. Baví mě ten její naivní přístup k životu. Ona je přece jenom taková jednodušší, schématická, emotivní. Řekla bych, že cesta k té roli nebyla trnitá.

Jaký typ role by sis ráda zahrála?

Dramatické nebo trošku negativní postavy jsou mnohem zajímavější. Člověk se musí víc zabývat jejich psychologií a motivací, to je pro mě určitě

větší výzva. Přiznám se ale, že nemám žádnou jednu konkrétní vysněnou roli, kterou bych si ráda zahrála.

Jaký je Martin režisér?

Nechá nás rozhodně tvořit, ale pokud má nápad, o kterém je přesvědčený a nám se nelíbí, tak ho prosadí. Přes něco nejede vlak, ale jinak bych řekla, že je velmi otevřený našim nápadům.

Máte v souboru nějaký rituál, který opakujete?

Máme pokřik před každým představením, a nevím, jestli je to rituál nebo pověra, ale je pravda, že skoro před každým představením má někdo nějaký hororový divadelní sen. Každý ho převypráví, tím se bavíme a je to fajn (*smích*).

Jaký je Tvůj vztah k pověrám? Věříš na ně?

Já věřím, že to přebíjí silou svého myšlení, takže se od toho odpoutám a upnu se na to, že všechno dobře dopadne.

Jak to vidí porota...

Václav Veselý

Miluji filmy pro pamětníky a díky tomuto souboru a jejich představení jsem se vrátil před televizní obrazovky. Bylo to dokonalé, příběh neměl hluchá místa, bylo to svižné a dynamické. Oceňuji mluvu herců, protože se přesně tou mlouvou, hlasovou intonací a melodií v hlase dostali přesně do doby 20. a 30. let. Mě to náramně bavilo.

Kristýna Urbanová

Představení se mi moc líbilo. Chtěla bych ocenit všechny herce za vyrovnané výborné výkony.

Oldřich Randula

Bylo to krásné, milé, pohlazující, strašně jsem si to užil a nasmál jsem se. To bylo to pravé divadlo, které se mi líbí nejvíc.

Jak to vidí divadelníci...

• Je to můj oblíbený film, tak jsem byl zvědavý, jak to na mě zapůsobí... a zapůsobilo to velmi dobře, je to srozumitelné i v kratší verzi, výborné herecké výkony, dobré vtipy, dobře jsem se pobavil.

• Představení se mi moc líbilo, líbily se mi taneční prvky, bylo to hodně náročné, a i humor, i když byl jednodušší, bylo to uvolněné, zasmála jsem se.

• Byla to správná parodie na všechny zamilované filmy z 30.-40. let 20. století.

Výsledky hlasování

líbilo	67
líbilo s výhradami	0
nelíbilo	0

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlédnutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz

Vážení diváci, s radostí jsme zaznamenali, že návštěvnost představení Voskovcovy Sázavy postupně pomalu narůstá, a to je pro naši přehlídku moc dobrá zpráva. A samozřejmě také pro soubory, které do Sázavy jezdí hrát, protože daleko lépe se hraje pro zaplněné hlediště. Dnes přijel soubor, který v Sázavě z posledních ročníků přehlídky dobře známe – je to divadlo Náplavka z Lysé nad Labem. Těšíme se na jejich představení, neboť vždy bývají velice originální. Snad jen pro připomenutí, v loňském roce nám zahráli svého „Mrzáka inishmaanského“. Vosk(n)oviny vás pobaví nejen připomenutím představení z minulého týdne, ale i vtipným zhodnocením pověry o padající hvězdě Oldou Randulou. Jistě zpozorní i diváci se soutěživou duší, kteří číhají na nápovědu k dnešnímu představení. Přijeme vám hezké počtení a příjemnou zábavu.

Na anglickou výslovnost jedinež horký brambor

Na naší pouti po představeních Voskovcovy Sázavy nastal obrat!

Z Divokého západu jsme to vzali přes holandský Eidam a prvorepublikové Čechy, a po časové ose zpět až do středověku. Navštívili jsme totiž krčmu U Kabátce v Southwarku, tam jsme si po pár pivech osvojili správnou anglickou výslovnost toho místa. Hostinský (*Miroslav Förster*) byl neoblomný a dokud s pomocí horké brambory nebyl spokojen, nemohli jsme se vydat k hrobu svatého Thomase Becketa.

Cesta to byla plná jevištních situací, humoru, hudby a kejklí. Také překvapivých gagů. A piva. Bylo ho dost i pro diváky, což při nabízení v hledišti malinko rušilo pozornost nad často kostrbatě plynoucím textem děje. Jeho interpretaci nebylo občas rozumět. Příběh prolínala hudebními motivy a skladbami kapela Melissa. Její hudba je skvělá, jen né vždy textově zcela korespondovala s obsahem kusu. Muzikanti, byť hereckou součástí děje, byli zbytečně upozaděni ve scéně hostince. Dobové oblečení herců a stylové dekorace zas občas kazily mikrofony, které se v hereckých scénách objevovaly.

V podtitulu hry *Canterburská povídka* od divadelních Uhlířů je otázka: Četli jste to? Anglický básník a romanopisec Geoffrey Chaucer zamýšlel sbírku čítající sto dvacet povídek. V knižní podobě jich světlo světa spatřilo čtyřiařicet. Vytříbený britský humor z období 14. století a košilaté scény nalákaly i filmaře. Ať už v podobě mysteriózního dramatu z roku 1944 nebo jako šestidílný britský seriál, natočený před jednadvaceti lety. My jsme měli štěstí vidět tenhle titul na jevišti, neboť na repertoáru divadel a jiných hereckých souborů jsem hru nedohledal.

Dohodou poutníků bylo, že kdo odvypráví nejlepší povídku, tomu na závěr ostatní zaplatí večeri. Byly placky a pivo. Kdo odvyprávěl nejlepší příběh přehlídky, se dozvíme před poslední večerí (*rozuměj rautem na závěr*). Na to si ale ještě musíme nějaký pátek počkat. *Václav Veselý*

Olda na pověry (ne)věří...

Jé, padá hvězda, něco si přeji! Kolikrát za život se nám poštěstí, že skutečně uvidíme ten vzdálený jev trvající okamžik, kdy temnou oblohou posetou hvězdami probleskne – něco. Astronomové i astrofyzikové prominou, že jsem terminologicky nepřesný a fakticky mimo, ale pro mě je takový jev opravdovým příznivým „znamením shůry“, že je na mne

myšleno, že je mi posílána možnost v duchu vyslovit přání a mohu věřit, že bude splněno. Padající hvězda, samozřejmě, zmizí někde v nekonečnu vesmíru, ale její mise je splněna.

Ne tak když hovoříme o hvězdách v prozaickém kontextu, s vesmírem naprosto nesouvisejícím. Budeme-li totiž rozmyšlet o hvězdách ve vztahu k prostředí hereckému, nabízí se úplně jiná perspektiva. Abychom zde našli takovou tu pravou hvězdu, budeme, ač možná neprávem, nejspíše pošilhávat mimo naši domovskou českou galaxii. Nevím proč, ale ta představa třpytivého půvabu, elegance, nechtutného a okázalého bohatství, oděru slávy ověšené bezpočtem cen a shovívavé kynutí a úsměvy davům tak nějak do našich pomenších rozměrů nezapadají.

Když se zamyslím, proč se veleúspěšným hercům a herečkám říká „hvězdy“, hodně bojují s tím najít paralelu mezi hvězdami plnicími přání a těmi pozlátkovými v róbách a diamantech. Najmě když pomyslím na „padající hvězdu“. Ta na obloze je tajemná, krásná tím, jak je vzácná. Naopak o hvězdách soubyznysu se ví víc než všechno, a, což je smutné, nejvíc se o nich ví to nehezčné, co jim má ubrat na jejich trýpytu. Na padající herecké hvězdě pak už vůbec není nic krásného ani vzácného – pokud ovšem taková hvězda neumí pohasínat s nadhledem a grácií. Ano, jsou i takové.

Co mají hvězdy z oblohy a ty herecké společně? Je to vzácnost, s jakou se objevují ve své čisté podobě, kdy zazáří a zanechají pocit radosti a povznesené duše. Ty vesmírné to mají předurčeno – trvají okamžik a jsou nositelkami splněných přání. Ty herecké mohou také zářit a povznášet duši, jen si to nesmí pokazit zpackaným pohasínáním. (OR)

... pozvánka na další představení

pátek 18. 10.: **Se starci na chmelu...**

Divadelní spolek VICENA, Ústí nad Orlicí

Jedná se o variaci na známý film „Starci na chmelu“. V inscenaci jsou využity i známé filmové písně, zazní ale pouze fragmenty, vesměs a capella. Uvidíme příběh seniorské výpravy na chmelovou brigádu, který je připomenutím běžícího času, jenž nezadržitelně uhání – aniž si všimneme, že jsme po cestě mnohé poztráceli a málo nám dochází, že jsme také i mnohé našli. Přestože životní peripetie bývají mnohdy dramatické, inscenace se zpracováním blíží spíše „bakalářskému“ příběhu, který si pohrává se skutečností i vzpomínkami na dobu „malin nezralých“, která se v budoucnosti setká s nečekanou realitou.

Důvěra poroty v pověru:

„když padá (divadelní?) hvězda“

Václav Veselý: 15 % (jednou jsem spadl ve scéně z praktikáblu, nevím, jestli si u toho někdo něco přál, ale já si přál, aby se to už vícekrát nestalo :-))

Kristýna Urbanová: 50 %

Oldřich Randula: 100 % (splněným přáním díky hvězdě věřím na 100 %)

Celkové skóre: 55 %

V(n) SOUTĚŽ Soutěž pozorného diváka

Soutěž Vosk(n)ovin se stala oblíbenou součástí přehlídky Voskovcovy Sázavy. Mnozí diváci s radostí soutěží opakovaně po každém představení – a dělají dobře! Nejen proto, že je soutěžení baví, ale zároveň tím zvyšují svou šanci na výhru. Tou je permanentka na příští ročník přehlídky, kterou získají tři vylosovaní diváci. Neváhejte, a i dnes po představení vyplňte ve foyer divadla soutěžní kupón s otázkou vztahující se k dnešní hře. Malá nápověda na konci tohoto sloupečku vám poradí, kam při představení zacílit zvýšenou pozornost. Lístečky se správnou odpovědí se automaticky dostávají do závěrečného slosování, které proběhne v pátek 25. října 2024 před posledním představením.

Dnešní nápověda
pro čtenáře Vosk(n)ovin zní:

**Sledujte dramatickou scénu s narkotikem,
kterým milenci řeší bezvýhodnost své lásky.**

Správná odpověď na otázku z minulého týdne: Svatá Frideswida

Do slosování postoupily všechny odpovědní kupóny s alespoň částečně správnou odpovědí.

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Ochotnický spolek Uhlíř, Uhlířské Janovice navázal v roce 2001 na tradici zaniklého spolku a obnovil činnost. Spolek každý rok nastuduje dvě až tři hry, a to jak pro děti, tak pro dospělé. V posledních letech se ve své dramaturgii řídí heslem „stále zkoušet něco nového“, ve smyslu žánru. Aktuálně má kolem 30 členů ve věkovém rozpětí od 10 do 75 let.

Canterburská povídka aneb četli jste to? je ztvárnění jedné povídky z díla G. Chaucera, kde se skupina poutníků dohodne, že si budou postupně vyprávět příběhy, aby jim čas lépe ubíhal. Inscenaci doprovodily písňe skupiny Melissa, které vhodně dotvořily atmosféru středověké krčmy, do níž bylo vyprávění situováno.

Rozhovor s Helenou Kmochovou, režisérkou hry

Jak jste se dostala k divadlu?

Moje úplně první zkušenost byla právě s ochotnickým divadlem. Pak jsem se rozhodla studovat na filozofické fakultě divadelní vědu. Teď pracuji v profesionálním divadle jako asistentka režiséra. Mám tam více funkcí, ale tahle je hlavní.

Proč se věnujete amatérskému divadlu i nadále?

Vždy mě to nějak přitahovalo... Pak moji kamarádi, kteří hráli divadlo, jednou zavolali, že jim někdo vypadl, jestli bych nemohla zaskočít. Zkusila jsem to a už jsem tam zůstala. Ale vůbec jsem neměla představu, že bych něco psala nebo režírovala, spíš jsem si chtěla zahrát.

Jak jste se tedy dostala až k režii?

Tam jsem tak plynule přešla. Působila jsem v ochotnickém souboru Matouš, kde jsem se seznámila s Mírou Försterem. S ním jsme potom přešli do Uhlíře. Když Míra zkoušel hru „Bylo nás pět“, tak mi řekl, jestli bych do toho nezkusila vymyslet nějaké choreografie... a pak jsem se do toho *přifařila* víc.

Co Vás na režii přitahuje?

Samotná tvůrčí práce. To vymýšlení. Baví mě spolupráce s ostatními. Hra „Canterburská povídka“ je z velké části tvůrčí práce všech, co v ní hrají. Zpočátku jsme neměli jasnou představu, jak to bude vypadat, jenom jsme chtěli konečně něco nazkoušet s Melissou (*hudební skupina; pozn. red.*). Tady u toho jsem si uvědomila, že ta tvůrčí práce, to přemýšlení nad tím, je něco, co mě na režii asi baví úplně nejvíc.

Bylo složité nadchnout soubor pro téma hry?

Nebylo. Původně to vlastně měl být takový čtený večer s hudbou, a asi 14 dní před premiérou jsme si říkali, že by bylo hezké, kdyby herci ten text uměli

(*smích*). Takže se to naučili a hraje se to takto.

Nechybí Vám stát na jevišti? Nebo i někdy hrajete ve svých hrách?

Minulou zkoušku nám chyběl hlavní herec a já jsem zaskakovala, a tam jsem si uvědomila, že mi to nechybí (*smích*). Že je docela dobré být režisér, i když mám vzadu strašné nervy... a trochu hercům závidím, že si to prožijí na jevišti a spadne to z nich, zatím co ve mně někdy ty nervy zůstávají.

Všimli jsme si, že jste při představení dělala i techniku...

Ano, svítím, nedělá mi to problém. Baví mě i, že to mám nakoukané, vím, co tam chci a moje ruce si taky někdy dělají co chtějí (*smích*).

Letošní ročník máme zaměřený na pověry, jste pověřivá? Má na Vás vliv, když Vám třeba přeběhne černá kočka přes cestu?

Když nad tím přemýšlím, asi nejsem úplně pověřivá. Nic to se mnou nedělá a spíš mi ty dny přijdou o to zajímavější (*smích*). Jsem spíš praktická a racionální.

Rozhovor s Jiřím Bobysutem, představitelem Absolona a dalších postav

Jaká byla Vaše cesta k divadlu?

To je dlouhý příběh, mám k divadlu, a odjakživa jsem měl, velmi blízký vztah. Vždycky jsem v něm chtěl buďto pracovat nebo hrát. To se mi poštěstilo, pracuji ve Švandově divadle na Smíchově jako jevištní mistr. Asi před 8 lety mě paní režisérka pozvala do spolku Uhlíř, abych zaskočil v jedné hře, a od té doby mě to tak chytlo, že hraju, a hraju strašně rád. Je to úžasné.

Než jste se stal ochotnickým hercem, chodil jste do divadla jako divák?

Velmi, velmi často. Jak říkám, měl jsem k tomu vždycky vztah. Vyhledával jsem spíš pražské scény, už od nějakých 16-17 let. Měli jsme tam známé, takže to bylo dobře, protože jsem se tam vždycky mohl nějak dostat.

Máte oblíbený žánr?

Komedie. To je pro mě to pravé, kdy se i já můžu *vyšádit*. Můžu blbnout a bavit lidi, a to mě strašně moc baví.

Jak se Vám hrají role, které ztvárňujete v této hře?

Hrají se mi moc dobře, protože to je právě to blbnutí v roli, kdy nemusím být takový, jaký jsem. Ale 5 minut před začátkem si řeknu, že od teď budu Absolon a budu se bavit. Jakmile se první člověk zasměje, tak to je pro mě znamení, že to funguje.

Existuje něco, co Vám na roli vadí?

Já nerad mluvím sprostě, to mi vždycky dělá velké problémy a musím se opravdu strašně přemáhat, abych řekl něco sprostého, anebo něco, co mi nejde přes jazyk. Ve hře je pár chvil, kdy se na to soustředím a musím si říkat, že to musím vyslovit, bude to za mnou a bude to dobrý. Nedělá mi to dobře, nemám to rád.

Je něco, co byste si třeba v budoucnu chtěl zahrát, ať už hru, postavu nebo žánr?

Před lety jsme hráli Sherlocka Holmese. To představení jsem miloval, zbožňoval, ale už se bohužel nesejdeme, ať už je to z důvodu školy či práce, takže jsme se zaměřili spíš na hry, kde jsou 3-4 ústřední postavy, a to můžeme dát dohromady lépe než hru, kde je 16 postav. Takže určitě bych si chtěl ještě někdy zahrát právě našeho Sherlocka Holmese.

Věříte na pověry?

V divadle velmi. „Zlom vaz!“ nebo „Čert tě vem!“, to je něco, co se vždycky musí dodržovat. Já jsem věřící člověk, tak vždy, než jdu na jeviště, za všechno nejdřív poděkuju pánu Bohu a poprosím, aby to hezky vyšlo, a naštěstí to vychází. Jinak, když vidím, že mi přebíhá černá kočka přes cestu, tak si říkám, že asi někam jde, a to je tak asi všechno (*smích*).

Jak to vidí porota...

Václav Veselý

Diváci se přenesli do středověké krčmy, kde to žilo. Nechybělo pivo a dobrá muzika, kterou bych chtěl vypíchnout, protože ta celou situaci krásně doprovodila.

Kristýna Urbanová

Myslím, že dnes byla zkoušena hranice mé trpělivosti, kdy jsem nevěděla, jestli to vydržím, protože mě představení nezaujalo. Líbila se mi ale hudba, zvláště to, že měli živou kapelu a pěkně zpívali.

Oldřich Randula

Prostoduchý příběh protažený na celovečerní film, místy zábavný, hodně upovídaný, ne špatně zahráný, s hezkou středověkou hudbou a velmi nepravidelným rytmem.

Jak to vidí divadelníci...

- Některé části mi přišly moc dlouhé a některé jsem vůbec nepochopila, stejně jako význam mikrofonu v některých scénách. Na druhou stranu ale oceňuji živou hudbu, hodně drobných rekvizit a výběr staršího díla, které je v dnešní době těžko uchopitelné.
- Moc se mi líbila „druhá hlavní vedlejší role“.
- Herci podali na jevišti dobré herecké výkony, ale často jim nebylo rozumět, což je samozřejmě velká chyba.
- Bohužel nemám vůbec ráda veršované hry.

Výsledky hlasování

líbilo	51
líbilo s výhradami	12
nelíbilo	0

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlédnutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz

Vážení diváci, jistě jste si také všimli, že čas během přehlídky zřejmě utíká rychleji než normálně, neboť jak si jinak vysvětlíme, že dnes nás čeká poslední soutěžní představení letošního ročníku Voskovcovy Sázavy... Dnes přivítáme soubor, který v Sázavě ještě neúčinkoval. Jedná se o divadelní spolek VICENA z Ústí nad Orlicí, který přivezl hru „Se starci na chmelu...“ Jedná se o hru inspirovanou známým filmem, a tak jsme zvědaví, jak bude téma ztvárněno. Naše Vosk(n)oviny přináší tradiční ohlednutí za představením z minulého týdne, a také vtipnou glosu Oldy Randuly k jedné z neznámějších pověr – o černé kočce přes cestu. Dneškem také končí soutěž pro pozorné diváky, a poslední náповěda nesmí chybět. Užijte si příjemný večer ve společnosti divadla a Vosk(n)ovin.

To jsme my

Když mi někdo slíbí „bláznivou grotesku“, jdu na představení spíše s ostražitým očekáváním a se skepti s obě vlastní, než abych se intenzivně těšil na zalamování se smíchy a plácání se do kolen. Navíc groteska se často snaží diváka pobavit nakopáváním do zadku a házením šlehačkovými dorty, tedy něčím v dnešní zábavě už povětšinou překonaným (najdou se ovšem časté výjimky...). Na druhou stranu rád nepokrytě přiznám, že Laurel a Hardy nebo Charlie Chaplin mě rozesmát dokážou, čímž žánr grotesky nikterak nezavrhují.

„Náplavčící“ z Lysé nad Labem tedy slíbili přivést „bláznivou grotesku“ a i přes zmíněné skeptické očekávání ji skutečně přivezli a předvedli. Dokázali, že umí překvapit, umí zaujmout a umí pobavit. Taky umí improvizovat, udělat si legraci ze sebe samých a mají spoustu neotřelých nápadů. Svým představením uměli diváky přenést do světa němých filmů promítaných za doprovodu piana a dařilo se jim jednoduchými prostředky vytvořit dokonalou iluzi.

Vrcholem divadelního umu je podle mě to, když v prostředí bláznivé grotesky, která srší nápady, neustále překvapuje (ano, připadal jsem si jako Alenka v říši divů a bavilo mě to), dokáže navodit i situaci naprosto vážnou, dramatickou a bez nejmenšího závoje humoru – což se zde krásně vydařilo v jedné ze scén.

Jak jsem řekl, kolegové z Náplavky nejen slíbili, ale slib dodrželi. Jejich postavy byly každá sama o sobě nesmírně výrazné, příběhy jednotlivých grotesek dokonale absurdní a obzvláště oceňuji jejich dovednost „udělat z prdu kuličku“, neboť za použití jednoduchých materiálů, kdy často pracovali jen s náznaky a symbolikou, uměli iluzi přiblížit těsně k realitě. No, a hlavně si všichni představení dokonale užívali, k čemuž nepochybně strhli i všechny diváky. Prostě - „To jsme my“ byli skutečně oni, radost pohledět.

Těším se, až zas „Náplavčící“ přijedou.

Oldřich Randula

Olda na pověry (ne)věří...

Rád bych předeslal, že máme doma dvě kočky. Ani jedna není černá, ale obě mi přechází přes cestu asi tak stotisíckrát za den, protože je kočičí přirozeností neustále se motat pod nohama a lehat si na ta nejvytíženější místa (a nehnout se). Kdyby naše kočky ovšem byly černé, nevím, jak bych s takovým nadělením osudu naložil.

Černá kočka přes cestu je pověra mající kořeny v dávné minulosti, nespíše v 900 let starém středověku, kdy byly černé kočky vnímány jako symbol zla a byly považovány za převtělené demony nebo čarodějnice a církev ve svém tmářství vybízela k jejich upalování, čemuž miliony koček padly za obět. O kočkách, a nejen těch černých, tak vznikly stovky pověr.

Opět zde však narážíme na fakt, že celá věc není zdaleka jednoznačná. Některé pověry tvrdí, že pouhý pohled na černou kočku přináší neštěstí. Zatímco třeba v Japonsku kočky naopak zahání zlé duchy a ve starověkém Egyptě byly onyxové kočky dokonce uctívány pro své nadpřirozené schopnosti. Určitě jste někdy v asijské restauraci viděli porcelánovou sošku kočky se zvednutou tlapkou – zvedá-li pravou, přitahuje peníze, zvedá-li levou, láká zákazníky. Pravda, tyhle Maneki Neko (zvoucí) kočky nebývají černé. Dalo by se říci – co kočka, to pověra.

Ale zpět k onomu přeběhnutí přes cestu: v Německu se traduje, že neštěstí nebo špatné zprávy to přináší tehdy, když černá kočka přeběhne zprava doleva. Je-li to opačně, značí to naopak štěstí. Jinde se zas věří, že jestliže se černá kočka rozeběhne směrem k vám, přináší vám štěstí, ale obrátí-li se, štěstí vám odnáší. A užijte-li tři černé kočky pohromadě, zvrátí se nepřízeň osudu. Zkrátka – i kdyby Vosk(n)oviny měly stránek jako telefonní seznam (kdo si ho ještě pamatuje), stejně by nešlo vyjmenovat všechny pověry, kde figuruje kočka, ať už v nich přináší dobré nebo špatné.

Já vím jedno: i když naše kočky nejsou černé, motají-li se mi v cestě, neštěstí to může přinést cobydup. Jim i mně. A je celkem jedno, kterým směrem zrovna šly.

... pozvánka na další představení

pátek 25. 10.: **Převýborná historie o benátském kupci aneb Karneval kabaret**

Ořechovské divadlo, z.s., Ořechov

Jedná se o netradiční zpracování shakespearovského tématu, které nabízí pohodu a smích, ale i možnost zamýšlení se, a to vše zabaleno do kabaretní formy. Hra si bere na paškál kšefování se vším, co si lze představit.

Před samotným představením proběhne slavnostní vyhlášení výsledků soutěžní části přehlídky.

Důvěra poroty v pověru:

„černá kočka přes cestu“

Václav Veselý: 45 % (uklidňuji se tím, že to zvíře asi jen někam jde)

Kristýna Urbanová: 90 %

Oldřich Randula: 10 %

Celkové skóre: 48 %

V(n) Soutěž pozorného diváka

Dnes naposledy mají diváci příležitost se zapojit do soutěže Vosk(n)ovin a získat tak možnost vyhrát permanentku na příští ročník přehlídky Voskovcovy Sázava. Proto určitě nezapomeňte vyplnit ve foyer divadla soutěžní kupón s otázkou vztahující se k shlédnuté inscenaci. Ani dnes nechybí na konci tohoto sloupečku malá náповěda, kterých míst hry by se otázka a odpověď mohly tentokrát týkat. Lístečky se správnou odpovědí se automaticky dostávají do závěrečného slosování, které proběhne příští pátek, 25. října 2024, před závěrečným představením.

Dnešní náповěda pro čtenáře Vosk(n)ovin zní:
Sledujte pozorně elektronickou pomůcku používanou protagonisty na jevišti v průběhu hry.

Správná odpověď na otázku z minulého týdne: 60
Do slosování postoupily všechny odpovědní kupóny se správnou odpovědí.

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Divadlo Náplavka, Lysá nad Labem bylo založeno v roce 2014. Cílem lyských divadelníků bylo rozšířit kulturní nabídku města a okolí o kvalitní divadelní produkci. Od první inscenace pracují metodou autorských her a interpretace textů, originálních aranžů a osobitě formy výtvarného pojetí. Žánrově jsou jejich hry zaměřeny na humoristická až kabaretní témata.

To jsme my! Náplavka Grotesque je hra volně inspirovaná divadelními scénkami francouzského humoristy P. H. Camiho, stylem se blíží bláznivé grotesce. Vedle specifického hereckého projevu kontrastujícího s hudebním doprovodem je kladen důraz na jevištní pohyb. Diváci měli díky skvělým hereckým a pěveckým výkonům herců Náplavky možnost výborně se pobavit absurdním humorem.

Rozhovor s Janem Burdou, režisérem představení a představitelem několika rolí

Připomenete našim čtenářům, jaká byla Vaše cesta k divadlu?

Začínal jsem v Divadle Jesličky, při ZUŠ Střezina v Hradci Králové, kde jsem pod vedením Pepy Tejkla a Honzy Dvořáka začal na střední škole víc dělat divadlo, ale líbilo se mi vždycky. Následně nastala doba, kdy jsem měl neustále nějaký soubor. Po přestěhování z Prahy do Lysé jsme z lidí, kteří se tak říkajíc „naplavili“ do Lysé, založili soubor, který jste dnes viděli, Divadlo Náplavka.

Kde se braly všechny ty skvělé nápady, které jste dnes mohli vidět?

Tahle hra byla volně inspirována humorem Pierra Henryho Camiho, což byl francouzský kabaretiér. Jsou to vlastně skeče, které jsou spíš z 30. let. Také vychází tahle hra nejlépe na malých scénách nebo přímo ve varieté. P. H. Cami má takový ušlechtilý absurdní humor, který se nám moc líbil a říkali jsme si, že bychom měli udělat představení, které je tímto humorem inspirováno. Hledali jsme klíč, jak na to. Dozvěděl jsem se, že Charlie Chaplin měl P. H. Camiho nesmírně rád a řekl o něm, že je to Chaplin literatury. V tu chvíli jsme přišli na to, že klíčem k představení je pohyb, groteska, to, že se hraje upadlý žánr. Je nesmírně osvobozující, že děláte vlastně všechno proti divadelním pravidlům. Je to tady všechno takové přepálené, v nadsázce... to byl ten klíč, prostě Cami – Chaplin – pohyb – groteska.

Stalo se vám někdy, že diváci představení vůbec nepřijali?

Ne. Tady u tohoto představení, a je to představení, které hrajeme nejdéle, téměř 7 let, se nám to nikdy nestalo. Je to divácky nejuspěšnější představení.

Rozhovor s Danielou Smutnou, herečkou a zpěvačkou

Jak jste se ocitla v souboru?

My máme letos 10 let výročí Náplavky a je to tak 17 let, co jsme se přestěhovali do Lysé. Jednoho hezkého dne jsem přišla do hospody u Kolína a tam seděl náš principál, který dával dohromady nový *ansámbl*. Oslovil mě, protože si mě pamatoval z jednoho představení, které jsem dělala v Praze a bylo nafilmované, tak jsem byla taková „celebrita lyská“, samozřejmě úplně neznámá (*smích*), že se mu uvolnila úplně poslední role. Tak jsem naskočila já... takže v souboru jsem úplně náhodou.

Hrála jste i s profesionálními soubory. Můžete uvést srovnání, jak funguje profesionální soubor a jak amatérský soubor?

V profesionálním souboru nemáte vůbec žádný prostor (*smích*). Tam na vás nastoupí režisér, kostymérky, vlásenkářky, obléknou vás, řeknou doleva... doprava... jdi... udělej... Náplavka, to je autorské divadlo, tam dostáváme velký, ale velký prostor. Když zkusíme novou hru, tak se tvoří jakoby za pochodu a dostáváme velký prostor k tomu, abychom vymysleli to představení dohromady. Honza, náš principál, je stavitel - ten nás postaví, vymyslí, napíše... a my to doděláme (*smích*). Takže to je hezká velká volnost v tomhle amatérském souboru a věřím, že ne v každém souboru to funguje tak, že vlastně každý herec tam může přidat trošku do umu.

V představení jdete z role do role. V jaké roli se cítíte nejlépe?

Asi v Romeovi. Strašně ráda hraju se Zuzkou (*Burdovou, představitelkou Julie, mj.; pozn. red.*), hrajeme spolu v tandemu hodně často, a myslím,

Která groteska ze hry je Vaší nejoblíbenější?

Nejradši mám asi vlky (*smích*). Takže je to „Zelená karkulka“ a rozštěp osobnosti, kdy jednoho vlka představují dva herci. Většinou to vychází nejlépe na všech místech, kde hrajeme. Ale mám ty povídky rád všechny. Ono vždycky chvíli trvá než diváci přijmou ten styl.

Chystáte nějaké další představení?

Ano, teď připravujeme „Loupežníka“ od Karla Čapka. Je to tak, že když se řekne Karel Čapek na jevišti, tak všichni vidí „Matku“ a taková ta dramata. „Loupežník“ je hra, kterou Čapek začal psát před 1. světovou válkou a dopisoval ji až po 2. světové válce a je to hra, která si dělá legraci z maloměstáctví... groteskně popisuje dění v jednom městečku a generační střet, ale budeme to dělat jako komedii.

I Vás se musíme zeptat na to, zda jste pověřivý.

Ani moc ne. Ale samozřejmě, že některým věcem se člověk před představením vyhýbá. Treba neopakovat si text nebo nepřehazovat strany... to jsou takové běžné věci, na které si herci dávají pozor. Nemyslím si ale, že jsem pověřivý.

že jsme na sebe napojené. Jsme obrovské kamarádky, pracujeme ve stejné škole, tak se vidáme často, a opravdu spolu herecky dýcháme. Stačí, když se na ni podívám a vím přesně, kam míří, nebo když něco zapomeneme, umíme se z toho krásně vytáhnout. No, a pak v postavě Stahovače, samozřejmě (*smích*).

Ještě bychom se zeptaly, jaká role je pro Vás nejhorší?

Pro mě určitě začátek, takže manželka kleštěnce z pralesa, protože vykopávat představení je vždy to nejtěžší. Než si to sedne, než obecenstvo přijde na to, co to vlastně bude, co mohou čekat... tak stoprocentně ten začátek. Ale neřekla bych, že úplně nejhorší, jen to prostě odkopnu v tom správném tempu, tak bych řekla, spíš nejtěžší. Každá role je ve hře tak strašně jiná, že se to nedá moc srovnávat.

Jaký je Váš vztah k pověrám?

Doma mám černého kocoura, tak tím se trošku chráním, protože černá kočka přes cestu mi běhá každý den, i když je to kočka venkovní. Tak ano, klepu na dřevo, jsem částečně pověřivá.

Jak to vidí porota...

Václav Veselý

Představení bylo zábavné, groteskní, nápadité, pohybové rozehrané, pěvecky skvělé a mělo spád, skvělou variabilní scénu a dobrou muziku. Celkově to byl opravdu kabaret a nebál bych se říct, že představení mělo – ale nechci použít expresivní výraz, řeknu: To představení mělo žlázy (*smích*). Kdo na něm byl, tak ví...

Kristýna Urbanová

Mně se hra líbila moc, je to za mě nejlepší představení celé přehlídky.

Oldřich Randula

Byl to ohňostroj nápadů, jedna role lépe zahráná než druhá. Strašně jsem se bavil a byl jsem neustále překvapován.

Jak to vidí divadelníci...

- Krásné, se spoustou nápadů.
- Líbilo se mi to moc, hlavně žánr hry, protože grotesku v Sázavě nevidáme moc často.
- Zaujalo mě, jak úžasně herci pracovali s hlasem. Měnili hlasy, ale pořád mluvili nahlas, zněle a krásně artikulovali.
- Bylo to něco jiného, než na co jsem tady zvyklý. Velice se mi líbily vtipky, rekvizity, způsob měnění scén... bylo to oživení. Kompaktní, neotřelé představení se skvělou kapelou a špičkovým operním zpěvem na konci.

Výsledky hlasování

líbilo	82
líbilo s výhradami	1
nelíbilo	0

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlédnutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz

Vážení diváci, 23. ročník přehlídky Voskovcova Sázava se dneškem stane minulostí. Dnes také výjimečně vycházejí dvě čísla Vosk(n)ovin, jedno s klasickým obsahem, a to úplně poslední, kde budou zveřejněna udělená ocenění. V čísle, které držíte v ruce, se můžete vrátit k představení z minulého týdne či si přečíst, co si o pověře s rozbitým zrcadlem myslí Olda Randula. Také zde naleznete shrnutí soutěže pro pozorné diváky. Doufáme, že vás náš přehledkový plátek bavil a věříme, že Vosk(n)oviny budou vítanou součástí nejen dalšího ročníku Voskovcovy Sázavy, ale třeba i jarního předplatného Čertova divadelní brázda. Závěrečné, nesoutěžní představení přivezl v Sázavě dobře známý soubor z Ořehova. Dobře se bavte a nezapomínejte chodit do divadla a podporovat kulturu obecně.

Starci nebo starci?

Minulý pátek mohli diváci zhlédnout poslední soutěžní představení hudební divadelní přehlídky Voskovcova Sázava, které přivezl Divadelní spolek Vicena z Ústí nad Orlicí. I já jsem pospíchala do divadla, a to s představou filmového muzikálu Starci na chmelu z 60. let, na který jsem se s rodiči ráda dívala a jehož písničky jsem už jako malé dítě bezchybně znala. Jaké bylo ale moje překvapení, když jsem v úvodu hry uviděla na pódium souvající se starce a dokonce i invalidní vozík. Teprve potom jsem se pořádně podívala do programu a zjistila, že to nejsou Starci na chmelu, ale Se starci na chmelu...

Příběh se odehrával v domově pro seniory, kde se sešla parta „důchodců“, kteří možná nebyli tak fit jako zamlada, ale rozhodně jim nescházela chuť do života a náboj prožít něco nového. Ze stereotypu je vytrhla nabídka agropodniku zúčastnit se chmelové brigády. Po krátké debatě, zvažování způsobnosti a vzpomínám na chmelovou brigádu za mladých časů se rozhodli odjet. A zde se přenášíme o 50 let zpět. Důchodkyně Hanka pozná současného majitele agropodniku Filipa, s kterým prožila před 50 lety právě tady na chmelu románek a měla s ním dceru, o které on nevěděl, protože s rodiči emigrovali do Francie. Konec si můžeme všichni domyslet...

Překvapila mě naprostá přirozenost hraní všech herců. Dokázali se velmi dobře vcítit do života seniora, který se těší z jakýchkoliv maličkostí a vítá vrušení ze stereotypu v domově pro seniory. Ve hře jsme mohli slyšet i písně z muzikálu, které herečky zazpívaly velmi dobře a oceňovala bych, když by místo reprodukováné hudby s „božským Kájou“ zazpívaly více ony. Senior Franta bavil přítomné svými nekončícími vtípky, které možná jeho spolubydlícím už lezly na nervy, ale diváky jimi pobavil a většina odcházela domů v dobré náladě.

Kristýna Urbanová

... pozvánka na prosinec

pátek 13. 12.: **Dokonalá svatba**

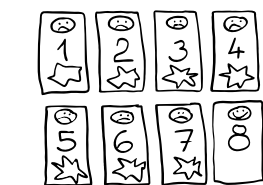
Divadelní soubor Jiřího Voskovce Sázava

Zveme všechny diváky na 40. uvedení hry Dokonalá svatba v podání členů místního souboru Jiřího Voskovce. Jedná se o nejuspěšnější hru souboru posledních let. S touto inscenací soubor posbíral mnoho ocenění, nejen za herecké výkony, ale i za režii a scénu. Ocenění za nejlepší hru získal na krajské přehlídce v Neratovicích a Boleradicích, v zemském (moravském) kole FEMADu a také na přehlídce v Chlumci nad Cidlinou.

Dokonalá svatba je situační komedie o tom, jak snadno se z pečlivě naplánované svatby může stát stále více se komplikující sled jen obtížně řešitelných situací. Ženich Bill se po rozlučce se svobodou, ze které si nic nepamatuje, probouzí ve svém novomanželském apartmá, a navíc je v posteli s úplně cizí ženou. Zatímco ve vedlejší pokoji se nevěsta už chystá, Bill, krásná neznámá, ženichův nejlepší přítel Tom a hubatá pokojská rozpoutají hru plnou záměn a výmluv. Aby vše bylo ještě složitější, vstupuje do děje šilená matka nevěsty a choleric ký ředitel hotelu, a dokonalá svatba se pro všechny zúčastněné mění v dokonalé peklo.

Dokonalá svatba se vrací na prkna sázavského jeviště po více než dvou letech... a možná, že naposledy.

Nenechte si ujít výjimečnou příležitost vidět tuto úspěšnou hru na vlastní oči a přijďte se s námi pobavit.

Olda na pověry (ne)věří...

Když se řekne „rozbité zrcadlo“, jako první mi vytane na mysl scéna ze stejnojmenného románu Agathy Christie – v něm je rozbité zrcadlo předzvěstí vraždy. Nicméně zažitá pověra jde ještě dál – ta nad rozbitým zrcadlem předpovídá dokonce sedm let neštěstí!

Opět mě zajímalo, kde se tato pověra vzala a proč na nás chce uvalit hned tolik let smůly. A opět, dle očekávání, mě pátrání zatahlo do temného

středověku, přesněji do 14. století. Zrcadla byla tehdy luxusním zbožím, obvykle vyrobeným v Benátkách, a jeho rozbití přinášelo hned několik neštěstí najednou. Jednak znamenalo značnou finanční ztrátu a nutnost obejít se bez zrcadla po dlouhou dobu (i když zrovna sedm let to asi nebylo...), ale hlavně bylo tehdy vyráběno za použití jedovaté směsi rtuti a cínu, jejichž výpary se při rozbití zrcadla rozptýlily v příbytku, kde i po celá léta (klidně i sedm) postupně doslova otravovaly jeho obyvatele, což v mnoha případech mělo za následek těžké choroby a dokonce smrt. No a jelikož byla sedmička v té době považována za nešťastné číslo, pověra byla na světě.

Nutno přiznat, že pokud zrcadlo samotné opravdu působilo nemoci a smrt, není divu, že tato pověra přetrvává až dodnes, ač dnešní zrcadla používají spíše neškodný hliník, zatímco jedovaté rtuti se obloukem vyhýbáme. Je ale pravda, že k „zrcadlové pověře“ vedly i jiné cesty. Mnozí lidé se kdysi totiž domnívali, že jejich odraz v zrcadle je jejich spřízněnou duší, jakýmsi šťastným dvojníkem. No a když se zrcadlo rozbilo, bylo to považováno za neblahý vzkaz ze záhrobí.

Jak říkám – nevím. Jak jsem se tak v posledních týdnech přehraboval ve všech těch pověrách, získal jsem spíš pocit, že čím více na ně lidé věří a své nezdravé nebo jiné neštěstí přisuzují nějakým konkrétním úkazům, tím více se dostávají do zajetí vlastních obav a jen si další karamboly přivolávají. 500 let od středověku stále máme tendenci mít středověké předsudky, bohužel nejen ve vztahu k pověrám.

Takže, přátelé, očistíme mysl a soustředíme se na to, že všechno je a bude dobré a vše se vždy v dobré obrátí – a tak se i stane. Ťuk ťuk ťuk (a má to být na dřevo nebo na něco nehořlavého....???)

(OR)

Důvěra poroty v pověru:

„rozbité zrcadlo“

Václav Veselý: 80 % (obávám se, a proto musím raději připevnit novou skobičku)

Kristýna Urbanová: 0 %

Oldřich Randula: 1 % (a nechci tomu věřit)

Celkové skóre: 27 %

V(n) SOUTĚŽ Soutěž pozorného diváka

Poslední soutěžní otázka padla minulý týden, dneškem se soutěž Vosk(n)ovin uzavírá. A všichni naši pozorní diváci jsou dnes ještě pozornější, protože v rámci závěrečného slavnostního vyhlášení výsledků přehlídky Voskovcova Sázava proběhne i vylosování 3 výherců. Cenou je permanentka na příští ročník přehlídky. Celkem jsme shromáždili 187 lístečků s odpověďmi na zvidavé otázky, do slosování se díky správné odpovědi dostalo 137 z nich. Největší procento správných odpovědí bylo na otázku z představení Canterburská povídka, nejtěžší otázka padla v představení Se starci na chmelu... Všem divákům, kteří soutěžili, děkujeme, a výhercům blahopřejeme. Vylosování výherci budou před začátkem příštího ročníku přehlídky k vyzvednutí permanentky včas vyzváni.

Správná odpověď na otázku z minulého týdne: 4 x Do slosování postoupily všechny odpovědní kupóny se správnou odpovědí.

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Divadelní spolek VICENA, Ústí nad Orlicí vznikl pod tímto názvem v roce 1896 na paměť nestora místních divadelníků, Hynka Viceny. Spolek má aktuálně okolo 50 členů. Ve své historii sehrál přes 1300 představení ve více než 500 premiérách. Pravidelně se účastní přehlídek a festivalů, spolupřipravuje přehlídku Orlická Thálie a také krajskou postupovou přehlídku činoherního a hudebního divadla pro dospělé Orlická maska.

Se starci na chmelu... je variací na známý film „Starci na chmelu“. Diváci viděli příběh seniorské výpravy na chmelovou brigádu, který ukázal, že věk je jenom číslo a skutečně mládí máme vepsané v srdci, a ne ve tváři. Inscenace byla doplněna částmi filmových písní, které si mnozí v hledišti zanotovali spolu s protagonisty.

Rozhovor s Petrem Tomáškem, představitelem postavy Filipa, majitele Agropodniku

Jelikož jste na Voskovcově Sázavě poprvé, řeknete nám něco k historii DS VICENA?

Oslavili jsme 125. výročí založení. Jmenujeme se podle Hynka Viceny, což byl ústecký rodák a zakladatel amatérského divadla v Ústí nad Orlicí. Máme kolem 40 členů, ale dá se říct, že tak 25 je aktivních. Máme asi 3 režiséry, kteří navštěvují různá školení nebo semináře, aby se ještě vzdělávali a na repertoáru v současné době máme ještě „Jak uvařit žábu“. Nedávno mělo derniéru představení „Jak je důležité mít Filipa“, krátce předtím měla derniéru hra „Únos v Neapoli“. Většina her se nacvičuje v naší klubovně.

Proč jste se rozhodli právě pro tuto hru? Kdo s ní přišel?

Řeknu vám to tak, jak to bylo a co by vám řekl i Saša Gregar (režisér inscenace; pozn. red.), kdyby tady byl. Přišel s tím Saša, který tu hru nacvičoval tři čtvrtě roku v Praze s jiným divadelním souborem a nedostali se skoro nikam, jak říkal. S naším spolkem dělal předtím hru „Naši Naši furianti“, tak říkal: „Vždyť já mám v Ústí vlastně soubor, který by to mohl zahrát. Vždyť tam jsou senioři, kteří hráli ve spoustě her.“ Tak nám tu hru přivezl. Když jsme si ji poprvé přečetli, tak jsme se tomu samozřejmě zasmáli. Říkali jsme, že je to taková odlehčená anekdotka a nevěděli jsme, jak to máme dohromady. Dopadlo to tak, jak jste viděli. Saša to, myslím, vymyslel docela dobře, byli jsme nakonec i chváleni porotou v Červeném Kostelci.

Jak vám hra sedla?

Bezvadně. Čím víckrát to hrajeme, tím víc se holky odvážou a vypadá to, že už si to užívají. Někdy to ale zkomplikují alternace. Dnes jsme se posunuli na třech místech, nicméně není to poprvé a myslím, že jsme si zvykli a dopadá to dobře. Z naší strany jsme rádi, že to máme za sebou a že jsme se pobavili.

Jak jste se dostal k divadlu Vy?

Začal jsem pozdě, až někdy v pětapadesáti. Pocházím z Brandýsa nad Orlicí a v Ústí nad Orlicí jsem celý život pracoval. Svého času přišla

Rozhovor s Bedřichem Ducháčkem, představitelem postavy Franty

Jaké byly Vaše divadelní začátky?

Ano, to vím (smích). Bylo to někdy, ale hrozně dávno, před 40 lety, je to možné? Já jsem měl kamarády a ti mi říkali, ať se přijdu podívat, že hrají pohádku „Jak hlouposti narostly parohy“. Tak jsem se šel podívat, moc se mi to líbilo a režisér Honza Řehák říkal, jestli bych si v tom nechtěl zahrát. Já jsem od přírody plachý, ale nějakým způsobem mě to lákalo a nevěděl jsem proč, tak jsem to zkusil. Možná proto, že jsem učitel... Ten herec, co hrál hlavní roli, se odstěhoval, no a já už jsem ve spolku v České Třebové zůstal.

Jak jste se dostal do spolku v Ústí nad Orlicí?

V České Třebové jsem byl velmi dlouho, do roku 2013. Shodou okolností se na představení do Třebové přijeli podívat lidé z VICENY a vyhlédli si mě tam. Všechno se to sešlo tak, že jsem zrovna končil v České Třebové, a oni mě oslovili, jestli bych k nim nešel hrát. Jsem tam 11 let, bydlím v Třebové a dojíždím hrát a zkoušet do Ústí nad Orlicí.

Obrátíme pozornost ke hře, jak Vy se cítíte v roli Franty?

Ženský se tam střídají podle toho, kdo je nemocný, nebo se vymění, ale já tam nikoho nepustím (smích). A teď to teprve začíná být ono, jako že si v tom začínám chodit. Začátky byly náročné, jsem trémista, vždycky jsem se klepal. Pokaždé to vyšlo - někdy líp, někdy hůř. Teď už si to začínám

užívat. Já si v duchu říkával: „Bedřichu, proč to děláš, když jsi nervózní a hodinu před představením jsi úplně vyřízený?“ Chtěl bych si to užívat... a teď to začíná (smích).

Ve hře dost zpíváte, i sólově. Jaký máte vztah k hudbě?

K hudbě mám vztah velmi kladný, rád zpívám. Já učím hudebku na *národce*. Ze začátku jsem se na jevišti zpívat styděl, ale teď už ne. Jsou to takové popěvky jako v domové důchodců. Ten důchodce si takhle zpívat může.

Věříte pověrám?

Někdy ano, ale u jako blázen ne. Třeba na černou kočku „fuj“ vždycky dělám, ale pátek třináctého mě nechává úplně chladným, to se nehrouším.

Jak to vidí porota...

Václav Veselý

Bylo to takové veselé, lidová zábava. Uměl bych si to představit jako silvestrovský večer. Bylo tam spoustu vtipů. Musím ocenit herecké výkony, především žen. Byly skvělé a všechno jsem jim věřil.

Kristýna Urbanová

Představení se mi líbilo. Přišlo mi trochu škoda, že nezpívali všechny písničky, protože zpívali dobře. Celkově to hodnotím pozitivně.

Oldřich Randula

Připadal jsem si jako na výjezdní estrádě, která mě zpočátku moc nezaujala, ale časem jsem ocenil nasazení, umění udělat si legraci ze sebe... a nakonec to bylo docela fajn.

Jak to vidí divadelníci...

- Bylo to pohodové, úsměvné představení.
- Mně se to líbilo, je to taková naše budoucnost (smích).
- Představení mě velmi překvapilo svou zábavností a hereckými výkony.
- Bylo to milé představení, moje očekávání byla překonána.
- Poprvé jsem viděl soubor, jehož věkový průměr byl velmi vysoký, ale vůbec si to nezdalo s kvalitou, energií, které tam bylo spousta. Také se mi líbila minimalizovaná scéna, která byla naprosto účelná.

Výsledky hlasování

líbilo	60
líbilo s výhradami	9
nelíbilo	1

Vaše ohlasy na novinky, obsah přehlídkových listů nebo shlédnutá představení uvítáme na tradiční e-mailové adrese vosknoviny@seznam.cz

Ceny udělené v jednotlivých kategoriích

Cena diváka za nejlepší představení

- **Pytláková schovanka aneb Šlechtný milionář**, Mršta Pršta Kouřim

Cena poroty za nejlepší představení

- **To jsme my! Náplavka Grotisque**, DS Náplavka, Lysá nad Labem

Cena města Sázavy

- **Divadýlku na dlani, Mladá Boleslav** (za výběr hry Těžká Barbora sázavského rodáka Jiřího Voskovce)

Cena za nejlepší mužský herecký a pěvecký výkon

- **Janu Bugovi** za roli Pavla Sedloně ve hře Pytláková schovanka aneb Šlechtný milionář, Mršta Pršta Kouřim

Cena za nejlepší ženský herecký a pěvecký výkon

- **Daniele Smutné** za roli Stahovače ve hře To jsme my! Náplavka Grotisque, DS Náplavka, Lysá nad Labem

Cena za nejlepší režii

- **Martinu Drahovzalovi** za hru Pytláková schovanka aneb Šlechtný milionář, Mršta Pršta Kouřim

Cena za nejlepší hudbu

- **Doprovodnému orchestru DS Náplavka** ve hře To jsme my! Náplavka Grotisque, DS Náplavka, Lysá nad Labem

Cena za nejlepší kostýmy a scénu

- **Divadlu Mršta Pršta Kouřim** ve hře Pytláková schovanka aneb Šlechtný milionář

Cena redakce Vosk(n)ovin

- **DS Náplavka, Lysá nad Labem** za skeč O zelené Karkulce ve hře To jsme my! Náplavka Grotisque

Čestná uznání

- **Petru Matouškovi a Radku Kotlabovi** za autenticky zvládnuté forbíny Voskovce a Wericha ve hře Těžká Barbora – Divadýlko na dlani Mladá Boleslav
- **Ochotnickému spolku Uhlíř, Uhlířské Janovice** za scénicky výstižné ztvárnění dobové atmosféry ve hře Canterburská povídka aneb četli jste to?
- **Ženám DS Vicena Ústí nad Orlicí** - za věrohodné herectví v rolích senierek ve hře Se starci na chmelu ...
- **Suchdolskému divadelnímu spolku SUD** za nápadité využití štaflí ve scénických přeměnách ve hře WES
- **Janu Riegerovi a Hugovi Charvátovi** za komediální ztvárnění rolí Vlků ve hře To jsme my! Náplavka Grotisque DS Náplavka z Lysé nad Labem
- **Pěveckému sboru žen a dívek** za působivý hudební hlasový doprovod ve hře WES Suchdolského divadelního spolku SUD
- **Janu Hejdrychovi** za ztvárnění postavy sýraře Křištofa ve hře Těžká Barbora – Divadýlko na dlani, Mladá Boleslav

VE ZPĚTNÉM ZRCÁTKU

Ceny jsou uděleny a mají své majitele, letošní ročník přehlídky se uzavírá. Ač byly tématem Voskovcovy Sázavy pověry, my se jim postavili čelem a úspěšně jsme přehlídku dovedli až ke zdárnému konci. Ještě si zde připomeneme jednotlivé soutěžící soubory a také jejich ohlas u diváků. Každý soubor, který do Sázavy přijíždí, tradičně vítáme a předáváme členům drobné dárky. Naše „vítačky“, jak jim s láskou říkáme, probíhají zpravidla na schodišti před Kulturním domem. Letošní ročník byl v tomto směru výjimkou. Téměř každý pátek pršelo, takže vítačka musela proběhnout na jevišti. Jak můžete vidět na fotkách, letošním dárkem pro soutěžící byla černá plátěná taška s logem přehlídky. Nutno dodat, že se velmi líbila, což nám udělalo velikou radost.

Suchdolský divadelní spolek SUD, Suchdol nad Lužnicí

WES

3. místo líbilo: 40 líbilo s výhradami: 4 nelíbilo: 0

Divadýlko na dlani, Mladá Boleslav

Těžká Barbora

5. místo líbilo: 40 líbilo s výhradami: 0 nelíbilo: 1

Mrstá Prstá Kouřim

Pytláková schovanka aneb Šlechtný milionář

1. místo líbilo: 67 líbilo s výhradami: 0 nelíbilo: 0

Ochotnický spolek Uhlíř, z.s., Uhlířské Janovice

Canterburská povídka aneb četli jste to?

4. místo líbilo: 51 líbilo s výhradami: 12 nelíbilo: 0

Divadelní spolek Náplavka, Lysá nad Labem

To jsme my! Náplavka Grottesque

2. místo líbilo: 82 líbilo s výhradami: 1 nelíbilo: 0

Divadelní spolek VICENA, Ústí nad Orlicí

Se starci na chmelu...

6. místo líbilo: 60 líbilo s výhradami: 9 nelíbilo: 1